

Ta Là Mèo, Không Phải Hổ!

Contents

Ta Là Mèo, Không Phải Hổ!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	38
17. Chương 17	40
18. Chương 18	42
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21	48
22. Chương 22	51
23. Chương 23	53
24. Chương 24	55
25. Chương 25	57
26. Chương 26: Phiên Ngoại: Cá Nóc Chịu Khổ	59

Ta Là Mèo, Không Phải Hổ!

Giới thiệu

Thể loại: Trung thiên (dài hơn đoạn văn 1 chút), cổ trang, huyền huyễn, thần tiên yêu quái, hài, nhẹ nhàng, chủng điền,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-la-meo-khong-phai-ho>

1. Chương 1

Tên của ta gọi là Tiểu Hổ, đây là tên chủ nhân cho ta a!

Tuy ta gọi là Tiểu Hổ, nhưng ta trăm phần trăm là mèo á! Thật không rõ tại sao chủ nhân muốn đem cái tên Tổ Tiểu Hổ cho ta nữa!

Chủ nhân ta một mình ở trong núi làm ẩn sĩ, mỗi ngày sinh hoạt như các vị thần tiên, ăn được rất ít, có khi còn đoạt được huy chương vàng về việc thức ăn hắt hủ so với ta còn ít hơn.

Chủ nhân ta rất thích mặc một thân áo trắng, cùng với núi tuyết đồng dạng trắng như nhau, đôi lúc ta sẽ có chút nhìn không thấy chủ nhân đứng ở đằng kia. Không phải là vì ta đần, mà là khắp núi đều là tuyết, chủ nhân lại mặc y phục trắng, thật sự là rất khó phân biệt.

Ta thích nhất là nằm chui rúc trong ***g ngực của chủ nhân, ấm áp a, đây là điểm ta thích nhất trong núi tuyết này á.

Chủ nhân nói ta là mèo nhỏ đáng yêu thích làm nũng, điểm ấy ta thực muốn phản đối á! Tiểu Hổ chỉ là sợ lạnh thôi mà...

Hôm nay người lưu lại một mình Tiểu Hổ ta ở nhà, bảo là muốn đi ra ngoài tìm một người bạn cho Tiểu Hổ.

Meow ô

~ thật buồn bực quá a!

Ta nhìn chung quanh một chút, không có cái đồ vật nào có thể dùng để giết thời gian hết nha. Nước với lửa chủ nhân đều không có cho ta chơi, chủ nhân nói cái cái loại kia đều rất nguy hiểm.

Ta nhớ có một lần, ta nhìn thấy bên trong cái ao có một Tiểu Hổ khác, muốn sử dụng trảo (chân vuốt) đập nó một cái, nhưng mà xui xẻo ta một thân mèo toàn bộ té úm xuống, sau mới....

Ô

~ Ta phát giác ra ta là một con mèo không có biết bơi... Meow

~ Thật là hảo mắt mặt.

Vì thế ta biết rõ lời chủ nhân nói nhất định phải nghe, bằng không ta sẽ bị chết rất không minh bạch, vậy thì sẽ chết oan nha.

Cho nên hiện tại mới có thể buồn bực như vậy ...

Thực chờ mong a, chủ nhân sẽ tìm cho Tiểu Hổ đứa bạn như thế nào a? Nó sẽ không khiến cho ta buồn bực nữa phải không?

Đợi đợi, cuối cùng phi thường không có hình tượng mèo lăn lên giường chủ nhân ngủ.

“Tiểu Hổ, ngươi cái đồ mèo lười này, lại ngủ?” Một bàn tay ấm áp gỡ gỡ đầu của ta.

Từ từ, là mùi của chủ nhân a!

Meow

~ trợn to mắt mèo, chủ nhân trở về là tìm được bạn cho Tiểu Hổ rồi hả?

Chủ nhân ôm lấy ta đi ra bên ngoài, nhìn thấy ngoài cửa có một cái chuồng sắt, bên trong chính là bạn cùng chơi với ta sau này a!

“Rống

~” cái tiếng kêu này, trực giác nói cho ta biết cái con này không phải là mèo nha.

Giãy ra khỏi cái ôm áp đầy nhớ mong của chủ nhân, đi đến bên cạnh ***g sắt dạo qua một vòng, nhìn thấy con thú bên trong ta thiếu chút nữa hãi tới chết.

Cái kia... Đó là hổ á!

“Như thế nào? Ta hôm nay tìm rất lâu mới tìm được nha! Tiểu Hổ không thể khi dễ người ta a!” Chủ nhân không có phát giác ra ta đang sợ muốn chết, còn đứng ở đằng kia tươi cười rạng rỡ mà nói.

Chủ nhân thực ngạc! Hắn không có phát giác ra cái con hổ tìm là hổ sao a?

Ta chỉ là một con mèo nhỏ nho, như thế nào có thể khi dễ nó ah!

“Tên Tiểu Hổ đã có rồi... Người sau này kêu Đại Hổ a!” Chủ nhân nhìn nó trong ***g, quyết định tên sau này cho nó, “Sau này phải thêm lượng thức ăn cho mèo nữa mới được a.... Kỳ quái, sao cái con mèo này lại bị vậy a?”

Chứng kiến chủ nhân một bên trầm ngâm tự nói, một bên bước trở lại vào nhà. Hơn nữa... còn đóng cửa lại.

Meow ô

~ Chủ nhân đem mèo ta bỏ lại bên ngoài nha!

Ô... Ta là con mèo đáng thương bị chủ nhân bỏ mặc. Ô.... Lạnh quá a! Chủ nhân tại sao còn chưa mở cửa cho ta vào nha?

“Uy! Người đừng nhao nhao nữa được không?!” Trong ***g... Đại Hổ gọi, ta không khỏi run rẩy. Không có biện pháp, ai kêu ta là một con mèo vô dụng!

“Người run cái gì mà run! Thật là chưa từng thấy có con hổ nào vô dụng như người!!”

Con hổ? “Ta không phải là hổ a! Ta là mèo!”

Tuy là sợ nó, nhưng thân phận của mèo nhỏ ta tuyệt đối không thể bị người.... bị hổ ngộ nhận...

Thế là ta cố hút lấy dũng khí lớn nhất cùng nó nói chuyện.

“Hắc hắc, tiểu quỷ, người rất vô dụng a! Rõ ràng là hổ, còn muốn gạt ta?” Nó hừ lạnh một tiếng.

“Thật sự mà! Ta là mèo, không có lừa người.” Chúng ta có phải là đang nói chuyện phiếm không a.

Ta là con mèo dũng cảm nhất trên đời, đúng không a? Ta rõ ràng là cùng một con hổ nói chuyện phiếm a!

“Người bao nhiêu tuổi?” Nó hỏi.

“Hai tuổi.” Nói cách khác ta là mèo được hai năm rồi a!

“Ta so với người lớn hơn một năm, người sau này kêu ta là Hổ ca ca a!” nói xong, trưng ra vẻ mặt “có việc mới nhìn người”.

Hổ ca ca so với ta lớn hơn một tuổi, nhưng mà thân hình lại bị hơn rất nhiều.

Meow ô

~~ lạnh quá...

“Tiểu quỷ, nếu người lạnh thì đến đây nha!” Hổ ca ca rất lớn vậy mà cũng nhượng ra một chỗ trống nhỏ.

Ta nhìn nó, có chút lo lắng nó có đem ta ăn tươi luôn không...

“Đến đây nha!”

Được rồi, vào luôn! Bị ăn so với lạnh chết vẫn tốt hơn!

Ta lách lách thân mình, thoáng một phát tiến vào. Tại bên cạnh nó ngồi xổm xuống, a, quả nhiên trong ***g sắt ấm hơn bên ngoài nhiều.

Lách vào a lách vào, không phát giác ra đã dựa đến trên người nó rồi, cọ cọ a, Hổ ca ca có cái bụng ấm lắm nha, so với ở trong ngực chủ nhân còn ấm hơn!

“Người như thế nào lại lạnh như thế a? Ta còn chưa thấy qua con hổ nào lại sợ lạnh như người...” Hổ ca ca dùng móng vuốt sờ sờ đầu của ta, kỳ quái nói.

“Ta là mèo á!” Ấm áp, ta lại muốn ngủ, trước khi nhắm lại cũng muốn làm sáng tỏ thân phận mèo.

“Người tiểu quỷ này, như thế nào lại không phân rõ chính mình là hổ hay mèo sao a?”

>__

2. Chương 2

Meow ô

Hôm nay ta rất vui vẻ a!

Chủ nhân không biết bị cái gì mà làm rất nhiều cá, ăn thật ngon ah! Hổ ca ca cũng ăn thật nhiều!

Nhưng chủ nhân lại chỉ ăn có một chút nhỏ, ta thực hoài nghi hẳn là thần thiên nga. Thậm chí hẳn có thể hai ngày không cần ăn cái gì, thực lợi hại!

Cái bụng trưởng phình vì ăn no, vỗ vỗ vài cái, nhìn nhìn Hổ ca ca bên cạnh, dường như cũng ăn rất no a! Bởi vì hiện tại nó đang nằm phục trên mặt đất mà liếm lấy miệng.

Ta đi qua, trước mặt nó nằm xuống, “Na... cá ngon quá ha!”

Hổ ca ca không có trả lời ta, chỉ là liếm liếm mặt của ta, ngứa ngứa...

Đi đến bên người Hổ ca ca, miễn cưỡng nằm lên lưng nó, mềm, hơn nữa so với trong ngực chủ nhân lại càng ấm.

Bất quá, so với cái lưng của Hổ ca ca, ta lại ưa thích bụng của nó hơn, vừa ấm vừa mềm, là địa phương thoải mái nhất trên đời.

Đánh ra một cái ngáp, cảm thấy có chút khó.

Vừa ăn xong đã muốn ngủ, ta có phải hay không giống như heo?

Nhưng mà ta so với heo đáng yêu hơn nhiều, cũng không có đàn giống heo! Ta thông minh lắm đấy! Chỉ là có chút thích ăn cùng yêu ngủ mà thôi á!

Nằm trên lưng Hổ ca ca không bao lâu sau đã ngủ mất, khi... tỉnh lại, nhìn thấy chủ nhân cầm lấy hai viên thuốc cho chúng ta, mỗi đứa nuốt vào một viên, “Tới lúc các ngươi phải biến hóa rồi.”

Nói xong cũng đi trở về phòng.

Hổ ca ca nói chủ nhân muốn chúng ta tu luyện thành hình người, chỉ cần một tháng không ăn cái gì liền thành công.

Meow ô

~ tu luyện? Chẳng lẽ chủ nhân thật là thần tiên sao?

Tiểu Hổ không biết đâu nha! Ta chỉ biết nguyên một tháng không ăn.... Meow ô.... Sẽ thành mèo chết đói....

Bắt đầu từ hôm nay, mỗi một ngày qua đi, ngay tại tường ngoài tiểu ốc sẽ gạch một gạch, đếm một chút, hiện tại đã qua mười ngày.

Bụng... Không có cảm giác đói nha, nhưng mà Tiểu Hổ rất muốn cắn cắn đồ ăn á!

Meow ô

~ cá ngon, còn có thịt...

Hổ ca ca dùng móng vuốt gỡ gỡ đầu của ta, “Tiểu tử, cố nhẫn hết mấy ngày này, ta đi kiếm đồ ngon cho ngươi ăn.”

Thân thân (hôn) Hổ ca ca, hẳn hình như cũng không có cảm giác đói!

Trên tường gạch ngang càng ngày càng thiệt nhiều, hiện tại đã hơn hai mươi ngày rồi.

Bụng... Vì cái gì còn chưa có đói? Chẳng lẽ như chủ nhân nói, chúng ta có cái căn cơ gì đó sao?

Ngôi nhà nhỏ của chúng ta chưa từng có người nào ghé thăm hôm nay lại có một nam tử tuần tú a!

Hắn hình như rất sợ Hổ ca ca! Đương nhiên, Hổ ca ca là con hổ mà!

Chủ nhân vừa nhìn thấy hấn, mặt liền thối thối (vẻ mặt chán ghét T__T), nam tử kia đem ta cùng Hồ ca ca đuổi ra ngoài, ương ngạnh lôi kéo chủ nhân đi vào trong.

Chủ nhân vẫn là một mực giãy dụa nha!

Meow ô

Nhưng vì cái gì chủ nhân không đánh hấn?

Ta nhớ chủ nhân chỉ cần thoáng đánh một cái đám chó săn liền chạy đi mà, chỉ cần hấn dùng lực một chút, nam tử kia nhất định sẽ bị hấn đánh chạy, như vậy ta cùng Hồ ca ca có thể vào nhà rồi.

Nhưng mà chủ nhân chỉ là một mực giãy dụa, không có ra tay đánh hấn.

Meow ô

Phải chăng thân phận nam tử kia bất đồng a!

Ngày hôm sau, nam tử giở trò xấu kia vẫn còn ở trong nhà, chủ nhân ở trước mặt y chỉ diện một biểu tình duy nhất, bộ dạng hung hăng, mắng yêu nam tử kia một tiếng “Đần”.

Nhưng mà, Tiểu Hồ thấy, chủ nhân hiện tại rất vui vẻ a! Có đôi lúc hấn còn quay sang cười ôn như với nam tử kia nữa.

Nam tử kia... là người rất trọng yếu đối với chủ nhân a!

Cuối cùng, ba mươi ngày cũng đã qua, chủ nhân dạy ta cùng Hồ ca ca nói một câu gì đó, dường như là khẩu quyết thì phải.

Khi chúng ta niệm xong lại hô một tiếng, ồ?!!

Meow ô

~ Tiểu Hồ đột nhiên cách mặt đất rất xa a!

Ta... Rõ ràng dùng hai chân “Đứng” mà a...

Meow ô

~ thật cao... Thật cao...

Lông mao trên người ta đâu rồi?

Nhìn qua Hồ ca ca bên cạnh, ồ? Không thấy?

Chỉ có cái dáng thoát nhìn là “người” đứng bên cạnh thân thể của ta.

Meow ô

~ Hấn là Hồ ca ca? Hấn so với ta còn cao hơn nha!

Hừ hừ hừ! Ta biết rồi, chủ nhân bắt công! Vì cái gì nha, Hồ ca ca sao lại cao hơn ta?

Ta với hấn đồng dạng một tháng không có ăn cái gì nha!

Nhưng mà hấn lại cao hơn ta, không công bình!

Thấy ta bệt cái miệng, Hồ ca ca giống như biết rõ ta đang suy nghĩ cái gì nha, hấn nhích tới thân thân mặt của ta, “Người vốn so với ta bé hơn, đương nhiên lúc biến thành người không có cao bằng ta rồi!”

Ôm Hồ ca ca một cái, U-a..aaaa.... Không có mao mao (lông) nha, Hồ ca ca ôm không có thoải mái như trước đây!

Meow ô

Thích mao mao của Hồ ca ca, không thích không có lông mao.

Nhưng mà Hồ ca ca lại nói thích Tiểu Hồ không có lông, lại còn thường xuyên ở trên người ta sờ loạn

Nam tử kia vốn ở nhờ tiểu ốc nhà ta lại làm cho chúng ta một cái tiểu ốc khác, y nghĩ chúng ta sẽ làm phiền y cùng chủ nhân làm việc sao?

Meo ô

~ phải xử lý cái sự tình gì nha? Thú vị sao? Tiểu Hổ cũng muốn xử lý a

Kháng nghị không có hiệu quả, Hổ ca ca cùng ta đều bị ném đi ra, ô

~~Chủ nhân bắt mãi chuyện này nên cố ý đã thông hai gian nhà gỗ với nhau, làm cho giống như là có thêm một gian phòng, hiện tại lại càng dễ thấy chủ nhân hơn a...

Nhưng mà, khuôn mặt nam tử kia cũng càng thối hơn nhiều.

Bất quá, chủ nhân đã ra tay, y mới không có can đảm biểu hiện ra vẻ mặt bất mãn. Chỉ là tự kỷ đập đầu mình vài cái mà thôi...

“Hổ ca ca đừng có sờ loại trên người của ta nữa được không?” Đẩy tay Hổ ca ca ra.

Nó vì cái gì thích đem ta áp trên giường vậy a? Lại là vấn trốn tuột đây này! Meow ô

ta thích mao mao!

Nhưng mà chủ nhân nói không thể tùy tiện hồi phục nguyên hình.

Ô... Mao mao á! Ta thích mao mao!

3. Chương 3

Nguyên lai chủ nhân cùng nam tử kia quen biết nhau đã hai nghìn năm rồi, nam tử kia tên là Huyền Phong.

Thật lợi hại! Bọn hắc đều không hề già đi nha!

“Người thật sự đã hai nghìn tuổi sao?” Nháy mắt mấy cái nhìn y.

Y tuyệt không như lão nhân, theo bề ngoài mà nói thì chỉ là hơn hai mươi tuổi, cùng chủ nhân không sai biệt lắm.

“Đương nhiên! Đồ mèo đàn nhà người hoài nghi ta sao?” Y muốn gõ lên đầu ta, hi! Bị Hổ ca ca ngăn lại rồi.

Meow ô

~ Hổ ca ca là tốt nhất

~ Thân thân Hổ ca ca mấy cái, hắc thật cao hứng hôn lại ta, nhưng hai mắt vẫn còn trừng với Huyền Phong.

Huyền Phong rất sợ Hổ ca ca, mỗi lần Hổ ca ca bước tới, y sẽ lập tức bỏ đi.

Giống như hiện tại vậy, y lại chạy mất rồi.

Huyền Phong từng hỏi ta tại sao không sợ Hổ ca ca.

Ta đương nhiên là không sợ a! Hổ ca ca và chủ nhân đều thương ta, còn nữa, hắc còn để cho ta nằm lên cái bụng của hắc lần qua lần lại.

Chủ nhân nói bây giờ chính là “thời kỳ trọng yếu”, ta không thể tùy tiện biến trở lại thành mèo. Qua được thời kỳ này thì có thể tùy tiện được rồi.

Meow ô

~ rất tưởng niệm mao mao thật dài a!

“Người luôn nói chuyện phiếm cùng y.” Hổ ca ca vuốt ve ta, lạnh lùng nói.

“Không phải đâu! Đó là bởi vì chủ nhân không có để ý đến y nên y tìm ta cầu cứu.” Đúng rồi! Hôm nay người lại không để ý đến Huyền Phong rồi. Không biết y lại chọc giận chủ nhân chuyện gì nữa đây?

Bất quá, ta biết rõ bọn hắc nhất định sẽ hòa hảo, tựa như lần trước, lần trước nữa đều rất hảo.

Mỗi lần chủ nhân sinh khí, Huyền Phong cũng sẽ tìm đến ta cùng nhau nghiên cứu phương pháp làm cho chủ nhân nguôi giận.

“Hừ!” Hổ ca ca hình như cũng sinh khí nha!

Nhưng lại không biết nó tại sao lại sinh khí, hay là Hổ ca ca muốn cọ cọ ngược.

A! Không có mao mao thực sự không thoải mái a!

“Đừng tức a, Tiểu Hổ thân thân nha.” Chiều này vạn thí vạn linh (ngàn lần thử ngàn lần linh nghiệm), chỉ cần thân thân Hổ ca ca, hắc sẽ không tức giận nữa.

Hổ ca ca so với chủ nhân dễ hống hơn a!

Ồ? Ngạnh ngạnh, cái gì vậy?

Cảm thấy có cái gì đó đột nhiên cứng ngắc, rất tự nhiên thò tay đụng thoáng qua nó một phát, lập tức bị Hổ ca ca bắt được, “Tiểu quý, ngươi định làm gì?”

Nguyên lai là thứ trên người Hổ ca ca a!

“Hổ ca ca không phải là sinh bệnh chứ?” Một bên nhìn thứ giữa hai chân của nó, một bên quan tâm hỏi han.

Chủ nhân không có dạy y thuật cho Tiểu Hổ, cho nên ta không hiểu á!

“Ta đi hỏi chủ nhân.” Đẩy Hổ ca ca đang vuốt ve cánh tay của ta ra, nhanh chóng chạy đến gian phòng của chủ nhân.

Chủ nhân nghe ta hỏi xong..., liền cười ha ha, còn nói sau này sẽ dạy cho Tiểu Hổ y thuật đặc biệt để giúp Hổ ca ca chữa bệnh.

“Tại sao bây giờ không dạy?” Nếu trì hoãn việc điều trị, Hổ ca ca có thể hay không bệnh càng nặng hơn?

Meow ô

~ Tiểu Hổ không muốn Hổ ca ca sinh bệnh đâu!

“Hiện tại ngươi còn quá nhỏ, lớn một chút thì mới chữa trị tốt được a!” Chủ nhân cười nói.

“Ha ha.... Đáng thương.... Đại Hổ....” Huyền Phong ở bên kia sớm đã cười đến ôm bụng rồi.

Tuyết Sơn rộng lớn cái gì cũng không có, chỉ có một mảnh trắng xóa, dễ dàng tìm nhất cũng chính là tuyết.

Hôm nay, ta cùng Hổ ca ca đùa nghịch đắp người tuyết.

Ta muốn đắp, đắp một con người tuyết thật là lớn!

Trong lúc ta đang cố gắng đắp tuyết, nhìn thấy ở rất xa có một người hướng chúng ta đi tới.

Hổ ca ca lập tức kéo lấy ta trốn ở một bên.

Là một nam hài chừng mười hai tuổi, hắc rất dũng cảm nha! Tuổi còn nhỏ lại một mình đến Tuyết Sơn.

Lúc này, chủ nhân từ tiểu ốc đi ra.

Mơ hồ nghe được bọn hắc nói cái gì mà “hạnh phúc”.

Chủ nhân chỉ cho hắc một con đường, bảo hắc đến cái cây phía nam chờ một chút.

Sau khi hắc ly khai, chủ nhân ngoắc bảo ta cùng Hổ ca ca lại, “Các người theo hướng nam chạy nhanh một chút, đem một cái cây đến phía nam trước khi nam hài tử kia đến.”

“Tại sao?” Câu hỏi chính là của Huyền Phong.

“Đần!” Y bị chủ nhân đánh đầu một cái, bộ dạng trông như rất đau, bởi vì trên đầu y nổi lên một cái bong bóng thật lớn. “Ta bảo nam hài tử kia đến dưới cái cây ở phía nam chờ hạnh phúc của hần đến, nhưng mà phía nam Tuyết Sơn này không có cây a! Nếu không có, vậy hần đến đó đợi cái gì a?!”

Nguyên lai chủ nhân làm thần tiên cũng không phải vụn vặt lắm a!

Còn có, chuyện chủ nhân ta bị mù đường ta vẫn là một mực không có nói ra a!

Ta cùng Hồ ca ca chuẩn bị cây xong xuôi liền trở lại tiểu mộc ốc, lại nhìn thấy một người đi đến.

Hôm nay khách đến thật nhiều nha!

Là một nữ nhân, một nữ nhân rất đẹp rất đẹp, nàng vuốt ve đứa bé trong ngực, tiểu hài tử oa oa khóc lớn, thật đáng thương, Tuyết Sơn nhiệt độ quá lạnh rồi.

Chủ nhân lại muốn bọn họ đến cái cây phía nam đợi.

Cũng may là chúng ta đã đem cây cắm ở đó rồi, bởi vì chúng ta đã đi rất lâu cũng không có lấy một gốc thực vật, nói chi là một cây to.

Meow ô

~ Tiếp qua một tuần, ta có thể biến trở lại làm mèo rồi, đến lúc đó nhất định phải bảo Hồ ca ca biến trở lại làm hổ, rất nhớ lông của hần a!

Cọ cọ Hồ ca ca, hần lười biếng vuốt ve ta cùng nhau ngủ trên giường.

Hồ ca ca giống như rất thích vuốt ve ta! Không có việc gì cũng vuốt ve ta, thường xuyên chơi trò thân thân với ta.

Thật kỳ quái!

4. Chương 4

Meow ô

~ thật hạnh phúc a, Tiểu Hồ cuối cùng có thể biến trở về hình dạng mèo yêu thích nhất rồi!

Sáng sớm, mặc kệ Hồ ca ca còn ôm ta vù vù ngủ, thứ cần phải làm chính là biến trở về dạng mèo con a.

Liếm liếm lông trên người, cảm động ah!

Ngay tại lúc ta cao hứng chào hỏi lông của ta, Hồ ca ca đột nhiên xoay người một cái...

Meow ô

~ đề chết mèo á!

Tiểu Hồ thật đáng thương, nhanh bị ép thành mèo khô rồi, đến lúc đó không còn là Tiểu Hồ hình cầu, mà là Tiểu Hồ hình bẹt rồi.

Hồ ca ca vì cái gì nha vẫn chưa chịu dậy? Ta sắp không thở được.

Sớm biết như vậy sẽ bị ép như thế này..., ta đã không biến về hình dạng con mèo rồi.

Meow ô

~ chủ nhân

~ cứu cứu mèo á!

Đáng tiếc chủ nhân không nghe được Tiểu Hồ tiếng cầu cứu, chưa có tới cứu ta a.

Nha! Tuy bị đè, nhưng chỉ cần biến thành người là có thể đẩy Hồ ca ca ra à nha!

...

Meow ô

~ thật tốt quá, biến trở về người rồi!

Đẩy Hổ ca ca ra nhảy xuống giường, lại bị Hổ ca ca ôm trở về đi. Tốt lần này không có lại bị đè, bằng không thì thật sự sẽ bị đẹp.

Tại sao Hổ ca ca lại thích ôm ta ngủ như vậy a?

Kỳ quái...

Ục ục miệng, một hồi Hổ ca ca tỉnh lại, ta nhất định phải bảo hấn biến trở về hổ dạng.

Thật hoài niệm lông bụng của hấn a!

Mao mao, ta chính là ưa thích lông vừa mềm vừa ấm ấm a!

Ồ? Hổ ca ca giống như đã tỉnh. Nó mỗi ngày tỉnh lại chuyện thứ nhất chính là muốn hôn ta, muốn hôn rất lâu rất lâu ah! Hổ ca ca nói làm như vậy sẽ làm cho hấn cả ngày tâm tình đều hảo hảo.

Nhưng mà Tiểu Hổ cảm thấy hình như không có liên quan gì nha!

Ta chỉ cần nhìn thấy mao mao thì đã rất cao hứng rồi.

Meow ô

~ Sao còn chưa có hôn xong vậy?

Đẩy đẩy, Hổ ca ca hôn đủ rồi, cuối cùng cũng thả ta ra.

“Hổ ca ca, biến trở về hổ dạng được không?” Dừng ánh mắt mong chờ nhìn nó.

Hì hì! Ta chỉ biết nó sẽ thuận theo ta, tuy nhiên nó hình như hơi miễn cưỡng không quá tình nguyện a.

Ôm Hổ ca ca trở về dạng hổ một cái, ta cũng biến trở về mèo dạng.

Thật thoải mái ah!

Cọ cọ bụng của nó, ta cảm động đến muốn khóc.

Meow ô

~ có lông vẫn là tốt nhất.

Cọ ah! Cọ ah!

Ồ? Hổ ca ca sao đột nhiên lại biến trở về nhân dạng a!

“Tiểu quý, người cũng biến trở đi.” Thanh âm hình như hơi khàn, có chút kì lạ nha!

Ta ngoan ngoãn mà biến trở về nhân dạng.”Hổ ca ca có phải không thoải mái hay không?” Trực giác hướng thứ giữa hai chân Hổ ca ca sờ sờ.

Meow ô

~ lại trở thành cứng ngắc rồi. Hổ ca ca có phải bệnh lại phát tác không?

Nghi hoặc nhìn nó, ta rất muốn giúp Hổ ca ca, nhưng mà chủ nhân còn không chưa có dạy ta y thuật, Tiểu Hổ không biết cần phải làm như thế nào a!

“Người...” Chỉ kịp nói ra một chữ, Hổ ca ca đem tay của ta kéo đến hôn thoáng một phát, mặt của ta nóng lên, nhất định hồng thấu rồi, nghĩ rút tay về lại bị nó một mực bắt được, lát sau Tiểu Hổ đã bị chuyển qua ngồi trên đùi của nó.

Hổ ca ca một mực hôn, hôn lên trên môi của ta.

Rõ ràng hôn qua rất nhiều lần rồi, tại sao lần này tim đập lợi hại như vậy?

Meow ô

~ ta không phải là sinh bệnh đi a?

“Ha... Ha... Ừm...” Lúc Hồ ca ca thả ta ra, Tiểu Hồ có một loại cảm xúc chưa từng có, chính là: không khí thật quý giá lắm a!

“Tiểu quý, lần sau người trốn không thoát đâu.” Hồ ca ca liếm liếm khuôn mặt của ta, ngữ khí khẳng định nói.

Trốn? Tiểu Hồ tại sao muốn chạy trốn? Ta không hiểu a!

Đã không hiểu coi như nó cái gì cũng chưa nói đi. Cọ cọ Hồ ca ca nói, “Ta muốn ăn cá...”

Tuy bây giờ không còn cảm giác đói bụng nữa, nhưng vẫn là tưởng nhớ cảm giác cắn cắn thức ăn a.

Cho nên... Hắc hắc, Tiểu Hồ mỗi ngày đều ăn rất nhiều thứ á!

Hồ ca ca sờ sờ đầu, kéo ta đi đến cái khe núi không xa, tuy nhiên toàn bộ đều bị đóng băng, nhưng Hồ ca ca hẳn là có biện pháp bắt cá cho ta ăn.

Hồ ca ca quả nhiên thật là lợi hại!

Đem cá về nhà, nấu lên sau lại gọi chủ nhân cùng Huyền Phong cùng ăn.

Chủ nhân vẫn là ăn không nhiều lắm, Hồ ca ca cũng không thích ăn, luôn đem cá bỏ vào trong chén ta, nhưng mà Huyền Phong lại giống ta rất thích ăn, còn rất thích theo ta đoạt cá ăn.

Hắn lấy của ta một con, Hồ ca ca liền trừng hắn. Sau đó, Huyền Phong sẽ ngoan ngoãn đem cá tặng lại cho ta.

Mặc dù biết Hồ ca ca sẽ không dể thương người khác, nhưng mà Huyền Phong vẫn còn rất sợ nó.

Meow ô

~ Hồ ca ca là con hổ tốt nhất.

5. Chương 5

Nói thực, Tiểu Hồ thực sự rất ghét tắm.

Lúc ta còn là mèo, chủ nhân cách hai ba ngày mới tắm cho ta một lần, nhưng mà từ khi biến thành người, chủ nhân lại muốn ta mỗi ngày đều phải tắm.

Meow ô

tại sao ta không thể giống như lúc trước chứ?

Thật không rõ tại sao làm người lại phải tắm rửa nhiều như vậy, ta chính là thật lâu thật lâu không có tắm, màu lông như trước nhìn rất đẹp a!

Nhân loại... Thực là một loại sinh vật kỳ quái, tại sao ăn cơm lại còn phải dùng đũa? Ta trước kia dùng tay cũng có thể nghiêm chỉnh ăn xong con cá ah!

Đem những vấn đề này hỏi Hồ đại ca, nó lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Nó nói nhân loại có thói quen mặc quần áo, nếu không mặc sẽ rất lạnh, bởi vì nhân loại không có lông để giữ ấm.

Huyền Phong cũng vẻ mặt nghi hoặc.

Đến hỏi chủ nhân, hắn chỉ là cười cười.

Đến cuối cùng ta vẫn còn chưa biết tại sao lại phải tắm...

Chủ nhân nói muốn ngắm tuyết, thế là ta cùng Hồ ca ca phụ trách thu xếp dụng cụ, Huyền Phong phụ trách nấu rượu, chủ nhân phụ trách chỉ huy.

Kỳ thật chúng ta nhiều năm đều ở trên chân núi, thường xuyên đều nhìn thấy tuyết, tại sao lại đặc biệt đi thưởng thức tuyết gì đó chứ?

Nhưng chứng kiến chủ nhân cùng Huyền Phong, còn có Hồ ca ca đều có bộ dạng hưng phấn, ai... Thưởng thức gì a thưởng thức!

Rượu... Không có uống qua, không biết là hương vị ra sao?

Ta đối với thưởng ngoạn tuyết không có hứng thú, ngược lại đối với rượu lại có hứng thú lớn.

Uống một ngụm, ngọt ngào lại cay cay đắng đắng, uống hết còn có một luồng hơi ấm theo bụng truyền thẳng đến óc. Hảo hảo ngoạn a!

Hồ ca ca bận bịu thay ta thêm rượu ướp cá, cho nên uống rất ít.

Chủ nhân cùng Huyền Phong đồng dạng giống ta, một ly lại một ly uống cạn.

Đó căn bản là không có thưởng ngoạn tuyết a, ngược lại giống như cái tiệc rượu hơn.

Huyền Phong uống năm sáu chén, ôm chủ nhân hô to: “Ngôn ngôn, ta thật yêu người đó!”

Khiến cho gương mặt chủ nhân hồng lên.

Cái này gọi là “say” đi à nha!

Đợi Huyền Phong tỉnh lại sẽ nói với y chuyện chủ nhân xấu hổ, y nhất định sẽ hận chết chính mình lại say.

“Thật yêu người, Thật yêu người, Thật yêu người, Thật yêu người, Thật yêu người, Thật yêu người...” Huyền Phong vẫn còn một mực nói không dứt.

Meow ô

~ y còn đem tay vói vào trong quần áo chủ nhân nữa đây này!

Mặt chủ nhân hồng lên, một cái trở tay, Huyền Phong bị đánh đến thật xa thật xa, xem ra ngày mai y tỉnh lại nhất định phải đi rất lâu mới về được nhà.

Hì hì, rượu uống thật ngon a!

Meow ô

trước mắt đột nhiên có ba cái, không, bốn Hồ ca ca xuất hiện a!

Nó có phải hay không trộm học lén {phân thân thuật}?

Bất quá, bốn Hồ ca ca đều rất đẹp a

~~“Meow ô

~ thích người, Tiểu Hồ rất thích Hồ ca ca!” Ngây ngốc cười cùng trước mắt các Hồ ca ca nói.

Không được, Tiểu Hồ giống như cũng say...

Trong mơ hồ, giống như bị Hồ ca ca ôm lấy, đem ta trở về tiểu ốc.

Ồ? Là giường a!

A, hôm nay có thể không tắm rửa cũng được đi ngủ sao?

Hồ ca ca đem tay vói vào trong quần ta, cầm lấy ‘Tiểu Hồ’ cái địa phương dùng đi tiểu cao thấp khuấy động, tay kia thì cố gắng dùng ngón tay chọc chọc cái địa phương co rúm kia.

Thật kỳ quái! Nó lại làm cái gì nha?

Meow ô

Tiểu Hồ nóng quá a! Thân thể cũng bắt đầu run rẩy, còn chưa kịp hỏi rõ, Hồ ca ca đã đem ngón tay dùng sức cắm vào, ta không tự chủ được kêu ra tiếng: “Meow ô

”

“Đẹp quá...” Hổ ca ca phía dưới lại trướng lên rồi.

Là phát bệnh sao?

“Meow ô

~ hô... Ừm...” Thân thể Tiểu Hổ bị chạm vào chỗ nào đó, địa phương dùng để đi tiểu liền nhô ra một chút bạch trọc.

Tiểu Hổ có phải hay không đi tiểu rồi hả?

Hổ ca ca hôn môi Tiểu Hổ, đầu lưỡi của nó ở trong miệng Tiểu Hổ chui tới chui lui, phía trước cùng phía sau kích thích đều rất lớn, nhưng mà Hổ ca ca giống như ẩn nhẫn nhìn cái gì đó nha, cười cười nhìn Tiểu Hổ bị lột sạch trơn.

“Tiểu Hổ ngoan ngoan, sẽ rất thoải mái.”

Sẽ rất thoải mái hay sao? Meow ô

~ ta thật biết điều nghe lời a!

Thấy ta ngơ ngác gật đầu, Hổ ca ca công hưởng hai điểm trước ngực ta.

“Ng ngoan mở chân ra.” Muốn ta ngoan ngoan đấy sao? Được a!

Tiểu Hổ mở ra chân, Hổ ca ca chậm rãi đem cứu nhiệt đẩy vào trong cơ thể ta.

“Ah... Ô... Đau nhức...” Hổ ca ca đỡ lấy eo Tiểu Hổ, dùng sức hạ thấp xuống, Tiểu Hổ im lặng cắn môi chịu đựng.

“Tiểu Hổ, không thể cắn, sẽ bị thương” liếm môi Tiểu Hổ, Tiểu Hổ theo bản năng lè lưỡi đụng vào lưỡi Hổ ca ca, sau Hổ ca ca mới dùng đại lực ở trong cơ thể Tiểu Hổ xông đến.

“Ừm... Ô...” Tiểu Hổ chân bị dạng ra hết cỡ, Hổ ca ca không ngừng hoạt động.

“Rất nhanh sẽ không đau nhức nữa.” Tiếng nói trầm thấp nỉ non ở bên tai Tiểu Hổ.

Meow ô

~“Ta... Ta...” Giống như có cái thứ đồ vật gì đó đi ra. Thân thể Tiểu Hổ run rẩy, Hổ ca ca từng cái dùng sức đập vào cũng phóng thích yheo.

Meow ô

~ mệt mỏi quá ah!

6. Chương 6

Meow ô

~ đầu đau quá!

“Tiểu quý, người không sao chứ?” Mở mắt ra, liền nhìn thấy Hổ ca ca lo lắng.

Nguyên lai ta đang nằm trong ngực Hổ ca ca này!!”Meow ô

~ đau quá

~” đem mặt chôn trong ngực Hổ ca ca cọ cọ.

“Lần sau sẽ không đau như vậy nữa.” Hổ ca ca nói.

“Còn có lần sau?!!” Meow ô

~ Muốn ta làm mèo bệnh luôn sao!!

Vỗ vỗ đầu ta, Hồ ca ca không có tiếp tục nói nữa.

Meow ô

~~ có thể là ta nghe nhầm a!

Tiếp tục nằm trên người Hồ ca ca, U-a... a a a... Đầu vẫn còn đau quá... Nguyên lai say rượu tỉnh lại sẽ đau đầu vậy sao?

Meow ô

Nhưng mà, rượu thật sự hảo uống nga!

Ngủ tiếp một hồi, Hồ ca ca ôm ta đi ra phòng ngoài.

Meow ô!!! Cảm giác đi đường không cần chân thực tốt!

Tuy nhiên thân thể rất đau...

“Ngôn ngôn nha! Người ngày hôm qua đánh ta đau quá a!” Còn chưa ra khỏi cửa, thanh âm Huyền Phong đã rơi thẳng vào trong tai.

“Hừ! Là do bản thân tự tìm tới.” Meow ô

là thanh âm của chủ nhân a.

“Tiểu Hồ ngày hôm qua ngủ được không tệ, không sai a!”

Y cười đến ** nhìn ta, khiến mèo ta có chút tức giận, quyết định không để ý tới hắn.

Meow ô

nhìn thấy chủ nhân, hẳn hướng về phía ta đi tới, một mực bỏ qua Huyền Phong dính lấy trên người, đối với ta cười đến ôn nhu, “Tiểu Hồ, thân thể coi như không tồi?”

Sao mỗi người đều hỏi tới thân thể ta vậy? Thật kỳ quái a! Bọn hồ đều biết thân thể ta hôm nay không thoải mái sao?

Kéo kéo Hồ ca ca, muốn hắn thả ta xuống.

“Chỉ một chút, còn có chút chút đau thôi.” Nhào vào ngực chủ nhân cọ cọ.

Meow ô

~ thật lâu không có cọ cọ chủ nhân nha.

Biến trở về mèo dạng, thân thượng chủ nhân.

Chủ nhân cười cười, trái lại đối Huyền Phong trên người phóng ra một cước, ôm ta đi vào trong phòng của hắn.

Sao hai người phía sau đều đồng loạt đen mặt vậy?

Mặc kệ, tâm tình chủ nhân hình như rất tốt, ôm ta còn thay ta gỡ gỡ lông.

Meow ô

Thực sự thật thoải mái a!

Hôm nay cả ngày đều có người ôm ta, vốn là Hồ ca ca, sau mới là chủ nhân, lại đến là Huyền Phong.

Thời gian chủ nhân ôm ta dài nhất, Huyền Phong nhịn không được, với tay ôm lấy ta.

Hồ ca ca không dám cùng chủ nhân đoạt lại ta, nhưng thời điểm Huyền Phong ôm ta, không đến hai ba giây Tiểu Hồ lại trở về trong ngực Hồ ca ca.

Huyền Phong thực sự giống như rất sợ Hồ ca ca, vừa nhìn thấy hắn tiếp cận, thân thể sẽ không ngừng phát run.

Tại sao a?

Vốn ta cũng rất sợ Hổ ca ca, nhưng mà ở chung lâu sẽ không sợ nữa.

Chủ nhân vì năng lực cường, cho nên cái gì cũng không có sợ nha. Chủ nhân không sợ Hổ ca ca cũng vì một nguyên nhân khác là bởi vì hần một mực đều cho rằng Hổ ca ca là mèo...

Nhưng kỳ thật chỉ cần ở chung với Hổ ca ca một hồi sẽ phát giác ra nó là một con hổ tốt.

Tại sao Huyền Phong một mực đều sợ Hổ ca ca vậy?

Meow ô

Tiểu Hổ muốn bọn hần hảo hảo ở chung! Muốn cho Huyền Phong biết Hổ ca ca là một con hổ tốt!

Theo kế hoạch của ta, vốn là muốn bọn hần cùng ngồi ăn cơm, cuối cùng sẽ kéo Hổ ca ca cùng Huyền Phong đi chơi.

Hắc hắc! Như vậy nhất định sẽ thành công.

Meow ô

~ đều đã qua rất nhiều ngày rồi, tại sao còn là không được?

Huyền Phong chẳng những không cải thiện được thói quen sợ Hổ ca ca, còn giống như càng lúc càng sợ đây này!

“Hổ ca ca, tại sao Huyền Phong lại sợ người như thế?” Buổi tối lúc ngủ, uốn tại trong ngực Hổ ca ca hỏi.

Hổ ca ca hôn hôn ta, “Ta làm sao biết?”

Meow ô

~ Hổ ca ca cũng không biết sao? Cái kia Tiểu Hổ ngày mai đến hỏi chủ nhân thì tốt rồi.

“Tiểu quý, thân thể của người tốt hơn nhiều a?” Hổ ca ca lại hôn hôn ta.

“Đúng a! Đầu đã hết đau.” Tiểu Hổ ngơ ngác trả lời.

Meow ô

~ Hổ ca ca đang sờ ta a!

“Chúng ta đây lại chữa bệnh a!” Hổ ca ca nói ra.

Chữa bệnh? Úc! Chủ nhân ngày đó nói với ta đây là phương pháp duy nhất có thể chữa được bệnh cho Hổ ca ca.

Meow ô

~ chỗ đó của Hổ ca ca lại ngạnh lên rồi a!

“Hổ ca ca, biến về hổ dạng rồi mới làm tiếp được không?” Có thể một bên làm một bên sờ sờ mao mao ấm áp thương nhớ của Hổ ca ca a!

Hổ ca ca chần chờ, mặt cũng rất thối thối.

“Cái kia... Hôm nào làm tiếp a...”

Meow ô

~ không làm sao?

Còn muốn hỏi lại Hổ ca ca, ai biết hần đã xuống giường đi ra ngoài...

Meow ô

~ có phải hay không tức giận?

Chủ nhân sau đó nghe được vấn đề của ta, cười to một hồi, gãi gãi đầu ta, “Tiểu Hồ ngoan ngoãn, Hồ ca ca của người không có chuyện gì đâu.”

“Hắn không phải tức giận sao?”

“Không phải! Hắn chỉ là.... Chỉ là... Ai! Ta cũng không rõ lắm! Dù sao hắn không có việc gì là được rồi, đúng hay không?”

Ngẫm lại thấy chủ nhân nói có lý, gật gật đầu, hỏi tiếp vấn đề thứ hai: “Cái kia... Huyền Phong sao lại sợ Hồ ca ca như vậy?”

Chủ nhân nghĩ nghĩ, “Không thể nào, Huyền Phong vốn là một con hồ ly, không có lý do gì lại sợ con mèo Đại Hồ này a!”

Nguyên lai là hồ ly, cái kia trách không được rồi.

“Chủ nhân, Hồ ca ca là con hồ á!” Uốn nắn chủ nhân.

Nhưng mà hắn lại khoát khoát tay, “Tiểu Hồ thực ngốc. Đại Hồ rõ ràng đồng dạng với người là con mèo, tuyệt sẽ không phải là con hồ.”

Ai! Xem ra trên núi có hai cái đồ đàn không thể phân biệt nổi con hồ cùng con mèo rồi này!

Một cái là chủ nhân, một người khác là Hồ ca ca.

Nó đến bây giờ còn tưởng rằng ta là con hồ.

“Cái kia chủ nhân vốn là cái gì nha?” Tiểu Hồ rất ngạc nhiên a!

“Ta? Ta cũng không biết a!” Chủ nhân như sa vào khốn cảnh, hắn bĩu môi nói lớn: “Ta giống như đã quên...”

7. Chương 7

U-a...aaa... Chủ nhân còn ngây người kia!

Rõ ràng là đã quên chính mình là cái gì biến thành.

Tiểu Hồ đến hỏi Huyền Phong thì tốt rồi, y nhất định sẽ biết rõ trước kia chủ nhân là cái gì nha.

“Ngôn Ngôn sao? Hắn trước kia thật sự rất đáng yêu a!” Nói xong lại nghĩ nghĩ, Huyền Phong rõ ràng còn chảy nước miếng!

Huyền Phong gãi gãi đầu, “Ta cũng không rõ lắm! Ta lần thứ nhất nhìn thấy hắn, hắn là một bé thỏ trắng, lần thứ hai hắn là một cái đầu heo nhỏ, lần thứ ba lại là một con sư tử, lần kia thiếu chút nữa là đem ta dọa ngất rồi.”

Ta bất tỉnh...

Meow ô

Huyền Phong cũng không biết, cái kia Tiểu Hồ có phải là vĩnh viễn không có biện pháp biết được không?

“Tiểu quý, người hôm nay sao lại buồn vậy, đã xảy ra sự tình gì sao?” Hồ ca ca nhìn ta đơn độc ngồi trên mặt tuyết, hắn đi tới ôm lấy ta.

Meow ô

~ cọ cọ Hồ ca ca.

“Ta muốn biết chủ nhân là cái gì biến thành nha.” Ta là con mèo nhỏ, Hồ ca ca là con cọ, Huyền Phong là hồ ly, chủ nhân thì sao?

“Người đi hỏi hắn chẳng phải là sẽ biết rồi sao?” Hồ ca ca hôn hôn ta nói.

“Hỏi qua rồi, nhưng mà hắn đã quên.” Tiểu Hồ bĩu môi trách móc.

“Thì đúng a! Chủ nhân sống qua hơn hai nghìn năm rồi, có rất nhiều sự tình sẽ quên mất”, Hồ ca ca giống như cảm thấy chủ nhân quên mất chính mình là cái gì là sự tình đương nhiên.

Meow ô

~ Có phải không?

Trên núi phần lớn thời gian đều lạnh, nhưng mà những ngày này rõ ràng là có tuyết rơi a!

Meow ô

~ lạnh quá!

Bởi vì không muốn đi ra ngoài, nằm ỏ trên giường.

Kết quả bị Hồ ca ca áp trên giường giúp nó chữa bệnh.

Hồ ca ca một mực không đáp ứng biến về hồ dạng làm với ta, hảo đáng tiếc a!

Meow ô

~ mỗi lần giúp Hồ ca ca trị bệnh đều mệt mỏi quá... Hồ ca ca bệnh sao cứ tái phát hoài a?

Nằm trên giường cả ngày, muốn đi ra bên ngoài một chút, nếu cả ngày nằm ỏ trong phòng, đối với mèo không được tốt lắm.

Hồ ca ca theo giúp ta đi ra ngoài, trách không được lại lạnh như vậy, nguyên lai khắp nơi đều có tuyết rơi.

Đi ra ngoài phòng, nhìn thấy chủ nhân đã ở ngoài a!

Hắn vẫn mặc một bộ áo trắng, Tiểu Hồ thật sự cảm thấy chủ nhân rất có thể cùng tuyết tan ra cùng một chỗ.

Ô? Sao lại không thấy Huyền Phong?

Y không phải một mực dính lấy chủ nhân đấy sao?

“Chủ nhân

~~” bỏ nhào về phía trước, chụp được một bầu không khí.

Không phải là ôm không tới chủ nhân, mà là vì Hồ ca ca ở phía sau đột nhiên ôm lấy ta.

Meow ô

~ sao không cho ta phốc (nhảy)? Ngẩng đầu bẹt miệng nhìn Hồ ca ca.

“Ta dẫn ngươi đi xem cảnh đẹp.” Nó không để ý tới ta, còn ôm ta đi về hướng sau ốc.

Meow ô

~ cách chủ nhân càng lúc càng xa.

“Hồ ca ca xấu!” Nhịn không được vồ vồ đầu Hồ ca ca mắng.

“Tiểu quý, ngươi xem xem.” Hồ ca ca bị ta đánh lại không sinh khí nói.

Xem cái gì nha?

Theo tay Hồ ca ca chỉ nhìn sang, hai mắt tỏa sáng.

Meow ô

~ cảnh trí thật đẹp a!

Ánh mặt trời chiếu xuống mặt tuyết, hình thành một loại thất sắc quang, còn có một mảnh kia phiêu phiêu trên không trung...

Đó là cảnh đẹp độc nhất chỉ mình Tuyết Sơn có.

Lúc xưa, đối mặt với loại thời tiết này, ta đều là uốn trong ngực chủ nhân, rất ít mở to mắt xem.

Meow ô

~ thật sự đẹp quá...

“Cáp

~ Tít tít!”

Nhìn qua Hồ ca ca, không phải hắt hắt xì. Vậy là ai?

“Cáp

~ Tít tít!”

Meow ô

Hình như là từ tiểu ốc của chủ nhân truyền đến a!

Kéo kéo Hồ ca ca, “Huyền Phong có phải hay không bị bệnh?”

“Hắt đầu gì cũng là thần tiên, như thế nào lại sinh bệnh?” Hồ ca ca hừ lạnh một tiếng nói ra.

Phải a, Huyền Phong mặc dù sức ăn có hơi nhiều, lại hay dính lấy chủ nhân, nhưng cũng coi là một cái thần tiên sống hơn hai nghìn năm a!

Cùng Hồ ca ca tiến vào trong tiểu ốc của chủ nhân, Huyền Phong thật sự trốn ở trên giường, còn lưu lại nước mũi, nói không chừng thực sự sinh bệnh.

“Cáp

~ Tít tít!” Quả nhiên là Huyền Phong hắt xì đây này!

“Huyền Phong có phải hay không sinh bị bệnh?” Tiểu Hồ nhảy ra khỏi ngực Hồ ca ca, đi đến trước hỏi.

“Cáp

~ Tít tít! Hình như là... Cáp

~ Tít tít!” Huyền Phong xem ra hảo vất vả a!

Thật đáng thương đó!

“Huyền Phong cùng Hồ ca ca bệnh có phải giống nhau không? Có phải cùng dung chung phương pháp trị liệu?” Ta sờ tay muốn chạm vào địa phương giữa hai chân của Huyền Phong, lại bị Hồ ca ca bắt được ai tay.

“Tiểu quỷ muốn làm cái gì nha?!” Hồ ca ca hảo hung...

Meow ô

~ “Ta chỉ là muốn nhìn xem chỗ đó của Huyền Phong có cứng lên hay không thôi mà!”

“Đi trở về.” Hồ ca ca trừng Huyền Phong nằm trên giường, sợ tới mức y phải rụt rụt người vào trong.

Lại bị Hồ ca ca ôm lấy a!

Tại sao Hồ ca ca khuôn mặt trở nên thối thối a? Tiểu Hồ làm gì không đúng sao?

Meow ô

~ cọ cọ trong ngực Hồ ca ca... Meow ô

~ sao vậy Hồ ca ca lại phát bệnh?

“Tiểu quỷ sau này đừng giúp những người khác chữa bệnh, biết không?” Nó hung hăng nói.

“Tại sao?” Tiểu Hồ không hiểu a!

“Không có vì cái gì nha!”

“Ừm...” Tốt nhất vẫn là đừng chọc Hồ ca ca sinh khí...

Meow ô

~ nhưng mà Tiểu Hồ vẫn còn không hiểu tại sao lại chỉ có thể giúp Hồ ca ca chữa bệnh a!

8. Chương 8

Meow ô

~ hôm nay chủ nhân người muốn dẫn ta cùng Hồ ca ca xuống núi, muốn mua thêm một ít đồ dùng hằng ngày, như là quần áo, chăn màn gì đó nha.

Vốn không cần xuống núi, có thể là vì vài ngày trước bị Huyền Phong làm vỡ rất nhiều chén đĩa, cho nên mới muốn đi mua lại cái mới.

Vì nguyên nhân này, chủ nhân rất không cao hứng.

Khoảng chừng cả ngày không để ý tới Huyền Phong, còn đem y đẩy ra khỏi phòng, lại để cho y “cấp thu” (hất xì đẩy ^^) không yên. Chủ nhân vẫn là không để ý đến y, còn nói: “Yên tâm đi! Y sẽ không chết.”

Chủ nhân mang theo ta cùng Hồ ca ca xuống núi. Huyền Phong bởi vì bị bệnh nên phải lưu lại.

Hồ ca ca nói Huyền Phong rất vô dụng, thân rõ ràng là thân tiên nhưng lại sinh bệnh.

Xuống núi, có rất nhiều người a, người mua đồ rất nhiều, cũng có rất nhiều người bán đồ.

Theo chủ nhân cùng đi mua đồ, nhìn người xung quanh một chút, giống như có cái gì đó không đúng nha!

Lần trước dùng bộ dáng con mèo theo chủ nhân xuống núi, lần này là dùng hình dáng người.

Meow ô

~ Hình như vẫn còn có cái gì đó bất đồng nha...

Đúng rồi, là quần áo! Người ở dưới núi có kiểu dáng y phục bất đồng với ta.

Tiểu Hồ hỏi chủ nhân.

“Người lần trước xuống núi đã là hơn trăm năm trước rồi, đương nhiên bất đồng.”

Meow ô

~ Tiểu Hồ không phải mới hai tuổi sao?

“Tiểu Hồ a, chúng ta có thể chất bất đồng, người mới hai tuổi, nhân loại bình thường đã là bốn trăm năm rồi.” Chủ nhân cười ha hả nói. “Lần trước chúng ta xuống núi, Hoàng đế là họ Doanh (nhà Tần), hiện tại đã cải thành họ Lưu (nhà Hán) rồi.”

“Hắn đổi họ sao?” Tiểu Hồ nghiêng lấy đầu hỏi.

“Không phải! Ý tứ của chủ nhân là thay đổi triều đại.”

Meow ô

~ Hồ ca ca thật thông minh!

Nhìn sang Hồ ca ca, lại quay qua nhìn chủ nhân, “Ta đây đã 400 tuổi?”

“Đúng nha!” Chủ nhân gãi gãi đầu của ta.

Meow ô

~ Nguyên lai Tiểu Hồ là chính “lão” miêu nha!

Sờ sờ Hồ ca ca, “Cái kia Hồ ca ca không phải cũng đã hơn sáu trăm tuổi?”

“Ách... Chắc là vậy đi.” Hổ ca ca hôn hôn ta.

Meow ô

~ sao ánh mắt nhìn mình lại nhiều hơn a! Tại sao?

A, Hổ ca ca là chính “lão” hổ a!

Đi đi, nhìn trái xem, nhìn phải xem, quay đầu lại nhìn xem.

Meow ô

~ không thấy chủ nhân?

Chủ nhân của Tiểu Hổ là dân mù đường a! Nhưng mà vừa mới xuống núi chưa lâu, như thế nào lại không thấy?

Hổ ca ca kéo lấy ta đi tìm chủ nhân. Cũng tìm rất lâu rất lâu, rất lâu rất lâu, đều không thấy chủ nhân...

Meow ô

~ chủ nhân đã đi đâu a?

Theo Hổ ca ca đi trước, theo đường cái đi đến hẻm nhỏ, lại đi đến trước một gian nhà gỗ.

Meow ô

~ mệt mỏi quá!

Biến trở lại làm mèo để cho Hổ ca ca ôm.

Ồ trong ngực Hổ ca ca cọ cọ, thật thoải mái!

Nếu Hổ ca ca cũng biến trở lại thành bộ dáng con hổ thì tốt rồi, bởi vì sẽ có rất nhiều lông nga.

Nhưng mà Hổ ca ca không muốn.

Thật là đáng tiếc.

Meow ô

~ cọ cọ...

Hổ ca ca cúi đầu hôn ta, hì hì, ngứa ngứa a!

Dùng móng vuốt gãi gãi mặt, tiểu Hổ rất muốn ngủ...

“Oa! Thật đáng yêu, Miêu Miêu a!” từ trong nhà gỗ đi ra một người, là là một hảo cô nương khả ái á! Nàng đối chúng ta hô to.

Đáng yêu? Meow ô

~ là nói Tiểu Hổ sao?

Thật là cao hứng a... Nàng nói Tiểu Hổ đáng yêu a!

Nhân loại thật tốt!

“Công tử, nó là Miêu Miêu người dương sao?” Hai mắt loáng ra ánh sáng nhìn về phía tiểu Hổ, nhưng lại đang hỏi Hổ ca ca.

“Ừm.” Hổ ca ca đem ta ôm thật chặt, giống như tức giận.

“Có thể cho ta ôm một cái sao?” Vị cô nương kia hỏi như vậy nói.

“Không được.” Cục kỳ trực tiếp trả lời.

Meow ô

~ Hổ ca ca thật không có lễ phép!

Kéo kéo quần áo trước ngực Hổ ca ca, dùng ánh mắt hướng hấn bảo không được dọa hổng con gái người ta.

“... Được rồi...” Hổ ca ca không tình nguyện mà đem ta đưa cho vị cô nương kia.

“A...” Nàng thật là cao hứng đây này! Dem mặt chôn ở trên bụng của ta cọ cọ.

Meow ô

~ đây là chuyện ta thích Hổ ca ca làm nhất nha!

“Đưa ta.” Lạnh lùng thanh âm, Hổ ca ca nói một tiếng liền từ tay nàng đoạt lấy ta.

“Người muốn hay không đến nhà của ta ngồi một chút?” Nàng rất nhiệt tình mà mời đến chúng ta tiến nhà của nàng.

Kéo kéo quần áo Hổ ca ca.

Meow ô

~ Tiểu Hổ tốt khát nước.

“Được...” Hổ ca ca ôm ta đi vào nhà của nàng.

Trò chuyện qua lại, biết rõ vị cô nương này tên là Phong, Phong cô nương là người rất tốt, nàng cho Tiểu Hổ cùng Hổ ca ca uống canh nóng, còn có mấy miếng thịt bò nhỏ nhỏ.

Tiểu Hổ chưa từng nếm qua thịt bò, cái này là lần đầu tiên ăn.

Cảm giác không ăn ngon như thịt cá.

Meow ô

~ ăn xong, Tiểu Hổ có chút buồn ngủ...

Rất nhanh, ở trong ngực Hổ ca ca đi ngủ.

Lúc tỉnh tại, hay là ở trong ngực đang Hổ ca ca, lau lau mắt.

Phong cô nương không thấy đâu nữa, ngược lại chủ nhân xuất hiện.

Lúc ta ngủ, Hổ ca ca đã tìm được chủ nhân a!

“Đại Hổ, Tiểu Hổ, các người lạc đường rồi.” Chủ nhân cười ha hả theo chúng ta nói.

Meow ô

~ là chủ nhân người lạc đường á!

Được rồi, nhanh đi mua đồ a! Bằng không chủ nhân sẽ lại mất tích.

“Chủ nhân, tiền chúng ta từ đâu có a?” Không phải là đi làm công ăn lương mới có a?

“Người ở đằng kia có rất nhiều tiền, nhưng tâm địa người kia quá xấu cho nên ta trừng phạt hấn, đem tiền hấn cầm đi.” Chủ nhân cười đến vui vẻ.

Meow ô

~ Thần tiên là một loại chức nghiệp không được ăn lương a!

“Cầm nhiều chút để lần sau dùng nha!” Ta hướng chủ nhân đề nghị.

“Không được, số tiền này không thể lưu lâu như vậy, khả năng lần sau xuống núi sẽ là triều đại khác rồi.” Chủ nhân cười cười.

Meow ô

~ nguyên lai là như vậy a!

Mua xong rồi các thứ rồi, trở về Tuyết Sơn đây!

Trở lại Tuyết Sơn, Huyền Phong đã hết bệnh, y tinh thần sáng láng ở bên ngoài đợi chúng ta.

Ha ha, đương nhiên, y là muốn đợi chủ nhân về!!

Bất quá chủ nhân còn giống như không có nguôi giận a!

Không quản nhìn bọn hắc làm cái khổ gì, dù sao Tiểu Hồ có Hồ ca ca đau là tốt rồi.

Meow ô

~ Tiểu Hồ về đến nhà rồi.

Thật là cao hứng a!

9. Chương 9

Chuyện lần trước đã làm cho tất cả chén đĩa trong nhà đều bị vỡ hết, Huyền Phong hôm nay lại tiếp tục làm cho chủ nhân mất hứng.

Meow ô

lần này lại là cái nguyên nhân gì a?

Nghe được thanh âm rất lớn của Huyền Phong cùng chủ nhân ở bên cạnh, ta có chút bất đắc dĩ a!

“Bọn hắc lại cãi nhau a!” Núp ở trong ngực Hồ ca ca cọ lấy cọ để.

Khí lạnh trên Tuyết Sơn quả là lạnh đến nỗi khiến người ta không muốn động đậy mà, đành phải uốn trong ***g ngực Hồ ca ca mà sưởi ấm thôi, nếu hắc nguyện ý biến về hồ dạng thì tốt hơn nhiều a.

Nhưng mà Hồ ca ca không có muốn. Hồ ca ca còn nói, hiện tại đã thay đổi thành nhân dạng, cho nên không được bất hắc biến trở lại “nó”, Hồ ca ca chỉ muốn ở hình dáng “hắc” như bây giờ.

Meow ô

~ Tiểu Hồ rất nhớ đám lông bụng vừa dài vừa ấm của Hồ ca ca á!

“Ngày nào cũng nháo lên như vậy, không thú vị tí nào nha!” Hồ ca ca hôn hôn mặt ta, hi, môi của hắc ấm ấm, hơn nữa còn ngứa ngứa a...

Nói cũng phải á!

Nhưng mà ta cảm thấy Huyền Phong thật đáng thương a! Mỗi lần chủ nhân sinh khí, y đều nghĩ đủ biện pháp để哄 chủ nhân.

Lúc chủ nhân sinh khí, chỉ cần chau nhẹ lông mày, Huyền Phong đều biết điều mà thay hắc làm tốt tất cả sự tình.

Thật giống như con gấu tận trung a, không, nói sai rồi, hồ ly trung thành mới đúng...

“Hồ ca ca biến về hồ dạng được không?” Ngắc đầu hôn hôn hắc.

Meow ô

~ bị Hồ ca ca hôn trở lại dài thật dài a...

Thật dài thật dài thật dài, đều hôn tại môi của Tiểu Hồ

Meow ô

~ Tiểu Hồ không thở được...

Ồ? Cái kia của Hồ ca ca lại vừa bắt đầu ngạnh to nữa rồi a!

“Tiểu quý...” Hồ ca ca ép người tới, tay của hắc với vào y phục của ta bốn phía sờ loạn.

Meow ô

~ bệnh của Hồ ca ca gần đây hình như càng nghiêm trọng hơn a, chỉ cần động một chút là đem Tiểu Hồ áp lên giường....

Giúp Hồ ca ca trị bệnh, lại phải bỏ ra cả đồng thời gian nằm trên giường nữa rồi.

Sinh hoạt ở trên núi rất du nhàn, trước kia không có Hồ ca ca đều bám lấy chủ nhân, sau khi Hồ ca ca đến thì liền bám theo Hồ ca ca, Huyền Phong sau lại đến, cuộc sống của ta lại càng thú vị, bởi vì ta mỗi ngày đều có thể nhìn y bám lấy chủ nhân đùa nghịch.

“Tiểu Hồ, người biết Ngôn Ngôn thích nhất cái gì không?” Hồ ca ca đi bắt cá cho ta ăn, thừa lúc hẩn không có ở đây, Huyền Phong mới dám mon men tới hỏi.

Méo mặt, gãi gãi lỗ tai, tuy đã thay đổi thành nhân dạng nhưng mấy cái thói quen này vẫn là không có sửa nổi.

“Tiểu Hồ đương nhiên biết rõ a!” Ta cười đến vui vẻ, “Chủ nhân không phải thích nhất là Tiểu Hồ sao!”

Huyền Phong nghe ta nói như vậy, rất không cao hứng bĩu môi, tại trên mặt tuyết vẽ vòng tròn, “Sao vậy a! Ta còn tưởng Ngôn Ngôn thích nhất chính là ta đây này...”

Meow ô

Huyền Phong mất hứng sao?

Vỗ vỗ đầu Huyền Phong, nghĩ ra một biện pháp tốt, Tiểu Hồ nói với y: “A, chủ nhân ưa thích chính là Tiểu Hồ, nhưng mà hẩn yêu lại là Huyền Phong a!”

Huyền Phong dừng lại động tác vẽ vòng tròn, hai mắt sáng lên nhìn ta, “Thật sự? Ngôn Ngôn thật sự yêu ta?”

“Đương nhiên.” Tiểu Hồ đập vỗ ngực cam đoan.

Meow ô

~ Ta không có nói láo á! Chủ nhân thật sự rất yêu Huyền Phong, chỉ là thích mắng y, thích khi dễ y mà thôi.

Huyền Phong cao hứng ngồi xồm trên mặt tuyết ngây ngô cười, Hồ ca ca cầm rất nhiều cá mang về cho ta, y cũng không biết, bằng không, hẩn nhất định sẽ nhảy dựng lên mà bắn ra thật xa.

Meow ô

~ Lá gan của Huyền Phong có phải là đã lớn thêm một chút không?

Nhiều cá như vậy, đủ để ăn được một lúc rồi.

Thế là kéo lấy tay Hồ ca ca, vô cùng cao hứng trở lại tiểu ốc, chủ nhân còn đợi ở đằng kia kia!

Chủ nhân nói chúng ta thật ra không cần ăn cái gì hết, nhưng mà Tiểu Hồ rất thích ăn, rất thích cảm giác khi được cắn vào miếng thịt. Cho nên, chủ nhân của ta cùng Hồ ca ca vẫn cho phép ta được ăn thoải mái.

Còn Huyền Phong.... Meow ô

~ y nhất định sẽ không có phản đối ta ăn, bởi vì y cũng rất thích ăn á.

Nói đến Huyền Phong, chúng ta đã vào trong tiểu ốc, vậy mà y vẫn còn ngồi xồm trên mặt tuyết cười ngây ngô không biết là đang làm cái gì nữa?

“Mặc kệ y, đó là sở thích của y mà.” Muốn quay lại chỗ Huyền Phong, lại bị Hồ ca ca kó lấy tay của ta nói.

Vậy sao? Huyền Phong có hứng thú ngồi xồm trên mặt tuyết cười ngây ngô?

Meow ô

~ Hứng thú cái kiểu gì a!

Trở lại phòng nhỏ, nhìn thấy chủ nhân cùng với một con mèo nhỏ chơi với nhau a!

Meow ô

~ là một con mèo so với Tiểu Hổ còn muốn nhỏ hơn, con mèo nhỏ rất phiêu phiêu, hơn nữa còn là giống cái a!

Chủ nhân nói có người nhờ lưu nó lại, rất nhanh người đó sẽ trở về đem nó đi.

Đi qua xem con mèo nhỏ, oa! Thật sự rất phiêu phiêu a!

Meow ô

~ lông của nó thật dài, còn có cái bụng tròn tròn mập mập. Tiểu Hổ thực yêu thích chết luôn!

Meow ô

~ Meow ô

~ Meow ô

~ Meow ô

~Bỏ nhào qua muốn ôm lấy con mèo nhỏ, lại bị Hổ ca ca đi trước một bước đoạt ôm lấy nó.

Meow ô

~ Con mèo nhỏ kia run rẩy thật lợi hại a! Nhất định là ngửi được mùi hổ trên người Hổ ca ca rồi, cho nên mới có thể sợ hãi như vậy.

Meow ô

~ Hổ ca ca không muốn khi dễ nó á!

Kéo kéo ống tay áo Hổ ca ca, Tiểu Hổ muốn đem con mèo nhỏ từ trong ngực hất ra, nhưng mà Hổ ca ca không cho, cuối cùng lại còn đưa mèo nhỏ cho chủ nhân.

Meow ô

~ Kết quả, Tiểu Hổ còn chưa có được đụng lông của con mèo nhỏ đó nga...

“Hổ ca ca xấu!” Đều là tại hấn, nếu không phải hấn, ta có thể sờ sờ cái bộ lông thật dài kia rồi.

“Tiểu Hổ thích con mèo cái kia sao?” Hổ ca ca vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Ừm, ta thích bộ lông dài của nó.”

“Chỉ là bộ lông?”

“Đúng á!” Hổ ca ca sao lại không tin Tiểu Hổ a?

“Chỉ là chút râu ria thôi a, ta cũng có vậy!” Hổ ca ca “hô” một tiếng liền biến về hổ dạng.

Meow ô

~ Tiểu Hổ thích nhất là mao mao a! Lông Hổ ca ca so với con mèo nhỏ kia còn dài hơn a!

Nhào tới, vuốt ve Hổ ca ca không tha

~“Tiểu Hổ vừa rồi không phải thích con mèo cái kia sao?” Chủ nhân đi tới hỏi.

Meow ô

Ta lắc đầu, “Tiểu Hổ không phải chỉ có thể yêu giống đực thôi sao?”

Chủ nhân cùng Hổ ca ca ngơ ngác nhìn ta, Tiểu Hổ đành phải giải thích ra: “Chủ nhân thích Huyền Phong, cho nên Tiểu Hổ chỉ có thể thích mèo đực, đúng hay không?”

Meow ô

~ bọn hấn đều ngây người a!

10. Chương 10

Dưới sườn núi tuyết bắt đầu tan rồi, Hổ ca ca nói đây là bởi vì mùa xuân đến.

Nhưng mà trên đỉnh núi tuyết vẫn còn rất dày đặc, một chút cũng không đổi.

Meow ô

hôm nay cùng Hổ ca ca đi đến một chỗ sườn núi chơi, lại có thể chính thức bắt cá còn ở trong nước ăn nha!

Chủ nhân không đến thật đáng tiếc đó!

Chủ nhân bảo hôm nay sự tình sẽ rất bẽ bộn, cho nên không thể cùng chúng ta đi.

Tiểu Hổ không biết hẳn bẽ bộn cái gì nha!

Bất qua vài ngày gần đây không ngừng có người đến tìm chủ nhân cầu hạnh phúc.

Meow ô

~ Hạnh phúc có thể hướng người cầu sao?

Tiểu Hổ không rõ, bất quá chỉ cần có thể ở trên bụng Hổ ca ca lăn qua lăn lại, Tiểu Hổ liền sẽ cảm thấy thật hạnh phúc.

Bởi vì bụng Hổ ca ca có lông dài còn mềm mịn a!

Cả năm đều nhìn đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng xóa, bây giờ xuống núi kết quả chính là Tiểu Hổ cuối cùng cũng có thể nhìn thấy cảnh trí mùa xuân lần đầu tiên.

Thật sự đẹp quá a! Trên mặt đất toàn là hoa, hắc hắc! Con có dòng suối nhỏ a!

Bất qua chủ nhân nói không cho ta đụng vào nước, cho nên Hổ ca ca bắt cá cho ta, Tiểu Hổ ở bên dòng suối đợi.

Meow ô

~ Tiểu Hổ đối với nước không có hứng thú, Tiểu Hổ chỉ là đối với cá trong nước có hứng thú thôi!

Hổ ca ca sẽ bắt cá nướng cho ta ăn nha!

Có thể ăn loại cá mới a....

Đến phụ cận nhặt chút củi khô, đốt lửa, chỉ cần đợi Hổ ca ca đem cá lên là có thể trực tiếp nướng ăn rồi.

Meow ô

~ thật là cao hứng a!

Bất quá Huyền Phong thật đáng thương, Ngọc hoàng đại đế muốn y xuống núi làm một chuyện, tuy Tiểu Hổ không biết đó là sự tình gì, nhưng nhìn bộ dáng đau khổ của Huyền Phong, nhất định là loại sự tình không dễ dàng gì rồi. Cho nên, Huyền Phong thật đáng thương đó!

“Tiểu quý, cá đến a.” Hổ ca ca đem cá “Ba~, Ba~, Ba~” quăng xuống đất.

Meow ô

~ có năm con a!

Hổ ca ca thật lợi hại.

Cầm lấy cành cây xuyên qua con cá đặt lên lửa bắt đầu nướng.

Phải chờ cá nướng chín đã, sau đó mới ăn được loại cá mới Meow

~ Meow

~ Meow

~“Tiểu quý, đừng ăn nhanh như vậy, xương cá phải nhỏ ra!” Hổ ca ca nói qua.
Ta đương nhiên biết rõ phải nhả xương cá ah! Tiểu Hổ không thích ăn xương cá.
Hổ ca ca ngốc!
Ăn cá xong, Hổ ca ca miễn cưỡng biến về hổ dạng, Tiểu Hổ đương nhiên cũng biến lại thành mèo nha!
Meow ô
~ thật thoải mái a!
Mao mao thật dài, thật mềm, làm cho Tiểu Hổ hoài niệm mao mao!
Cọ cọ lại cọ cọ
~~Meow ô
~ không nghĩ tới, hai mắt không muốn mở lên nữa rồi, Tiểu Hổ thật buồn ngủ...
Tiểu Hổ là bị một hồi chấn động mãnh liệt lay tỉnh a.
Mở mắt ra, thấy Hổ ca ca vuốt ve ta, lưng Tiểu Hổ đang dán vào bụng Hổ ca ca.
Hổ ca ca sao lại thở nặng nề vậy a!
Meow ô
~ Hổ ca ca muốn Tiểu Hổ thay hắc chữa bệnh rồi...
Bởi vì chỗ đó Hổ ca ca đang ngạnh lên.
Nhưng mà Tiểu Hổ cùng Hổ ca ca đều dùng bộ dáng lúc trước để làm a...
Meow ô
~ đau nhức... Đau nhức á!
Mặc dù có mao mao dán lấy Tiểu Hổ, nhưng mà vẫn còn đau nhức a...
Meow ô
~ Tiểu Hổ đau quá đau quá đau quá!
“Tiểu quý, thực xin lỗi á!” Hổ ca ca làm xong, lập tức biến trở về chỗ dạng theo ta xin lỗi.
Ta đem đầu chuyển hướng mặt khác, quyết định không để ý tới hắc!
Ai kêu hắc khiến Tiểu Hổ đau nhức a!
Hừ hừ hừ! Tiểu Hổ ta không phải là mèo bệnh a! Ta là một con mèo biết tức giận!
“Tiểu quý, đừng nóng giận á! Ta bắt nhiều một chút cá cho người ăn có được hay không?”
“Hừ!”
“Cái kia... Ngày mai ta cả ngày đều biến trở về hổ dạng cho người ôm.”
“Hừ!”
“Tiểu quý...” Hổ ca ca không có biện pháp rồi, vuốt ve lắc ta, ta vẫn không để ý tới hắc.
Tiểu Hổ sinh khí, Tiểu Hổ muốn kiên quyết sinh khí!
Meow ô
~ nhưng mà... Hổ ca ca giống như rất đáng thương...
Nhìn bộ dạng phiền não của Hổ ca ca, Tiểu Hổ không đành lòng rồi...
Liếm liếm mặt Hổ ca ca, “Sau này không được như vậy a! Vẫn còn là con mèo... Sẽ đau lắm...”

Nhìn thấy ta không tức giận, Hổ ca ca vui vẻ gật đầu.

“Ta đây muốn ăn năm mươi con cá.” Tiểu Hổ nhớ rõ Hổ ca ca có nói qua sẽ bắt nhiều cá đến cho ta ăn.

“Không được, ăn quá nhiều sẽ đau bụng.” Hắn một ngụm từ chối.

Meow ô

~ “Vây hai mươi con.”

“Năm con, người chỉ có thể ăn năm con nữa.” Hổ ca ca duỗi ra năm ngón tay.

Meow ô

~ Hổ ca ca nói dối! “Người nói sẽ bắt nhiều một chút mà...”

“Người đã ăn rất nhiều rồi.”

“Cái kia ngày mai cả ngày đều phải biến thành hổ dạng.” Không sao, ăn cá ít đi một chút, lại có mao mao thật dài mà.

“...”

“Không thể đổi ý!” Cái này không có thương lượng, cả ngày thì phải là cả ngày!

Meow ô

~ Tiểu Hổ kiên trì á!

“Ừm...” Hổ ca ca rất không đồng tình đáp ứng.

Meow ô

~ mao mao, mao mao, mao mao, ngày mai cả ngày cũng có thể sờ đến mao mao thật dài!

11. Chương 11

Vì sao chủ nhân và Huyền Phong đều nói Hổ ca ca rất ôn nhu với Tiểu Hổ a?

Hổ ca ca cũng có lúc rất hung hăng mà! Lúc đó Tiểu Hổ rất đáng thương đó.

Tuy Hổ ca ca rất thương ta, nhưng lúc hắn dữ lên Tiểu Hổ cũng rất sợ, dù sao hắn cũng là con hổ a! Mà Tiểu Hổ ta chỉ là một con mèo đáng thương...

Đúng rồi, ta còn chưa kể cho các người biết Hổ ca ca hung dữ như thế nào a!

Nhìn qua trái, nhìn qua phải, nhìn lên trên, nhìn xuống dưới...

Ừm, Hổ ca ca không có ở đây, Tiểu Hổ sẽ nói nhỏ cho người nghe, đem cái lỗ tai tới gần đây chút đi.

Ví dụ như buổi sáng hôm nay a, vì ngày hôm qua bị Hổ ca ca kéo làm “vật lý trị liệu” cả đêm, cho nên Tiểu Hổ không thể xuống giường nổi, nhưng Hổ ca ca lại muốn cùng ta xuống giường ngắm cảnh đẹp buổi sáng.

Còn nói cái gì nha “Tiểu quý, mau dậy a, chim chóc đều đang ăn tròng hết rồi kìa.”

Meow ô

~ Tiểu Hổ không ăn tròng, Tiểu Hổ ăn cá cơ... Còn có a, Tiểu Hổ không phải là chim, là con mèo con nha. Là một con mèo con đáng thương bị Hổ ca ca gọi tỉnh.

Đương nhiên, Tiểu Hổ làm sao có thể dậy nổi, ta rất mệt nha!

Thế là lại ở trên giường không thèm dậy.

“Tiểu quý! Người không dậy, ta sẽ tiếp tục ăn người a!” Hổ ca ca nhào tới người ta.

Nghe chưa? Nghe chưa? Hắn nói muốn ăn con mèo đáng thương là Tiểu Hổ ta đây a.

Meow ô

~ Không nên ăn Tiểu Hổ nha!

Thế ở ở dưới thân Hổ ca ca không ngừng giãy dụa đào thoát, nhưng mà không nhúc nhích nổi.

Meow ô

~ Hắn... lại cứng lên nữa rồi kìa...

“Tiểu quý, người không muốn dậy thì thôi a! Chúng ta làm chuyện khác vậy...” Hổ ca ca hôn hôn.

Nhưng mà... không phải Hổ ca ca nói muốn “ăn” ta sao? Sao lại trở thành giúp Hổ ca ca chữa bệnh vậy?

Còn có còn có a, ngày hôm qua nữa, Hổ ca ca vì chọc cho ta sinh khí, cho nên phải biến thành bộ dáng con cọp, để mặc ta cả ngày sờ sờ mao mao trên người của hắn.

Tiểu Hổ rất thích a, nhưng mà trời mới vừa sáng lên, Hổ ca ca đã lập tức biến lại thành người, rồi ôm ta vào trong ngực không ngừng sờ mó, còn lè lưỡi ra liếm người ta nữa chứ.

Meow ô

Đã nói không thể ăn Tiểu Hổ rồi mà!

Ngứa, chơi không vui nha.

Đẩy đẩy Hổ ca ca ra, hắn đã nói là hôm nay không xằng bậy nữa mà.

“Tiểu quý, người đẩy ra làm cái gì nha?!”

Meow ô

~ hắn rống ta...

Nghe chưa? Hổ ca ca lại hung ta!

Ô... Bẹt miệng, xoay người, ngồi xổm trên mặt tuyết vẽ vòng tròn...

“Tiểu quý, người đây là làm gì?” Hổ ca ca đi đến trước mặt ta.

Quay đầu, không thèm để ý tới hắn!

Hổ ca ca nằm trên tuyết, ngứa bụng, nhìn thấy đám lông vừa dài vừa mềm mịn...

“Vì hay nhìn thấy Huyền Phong làm như vậy, cho nên Tiểu Hổ bắt chước.” Nhìn đám lông dày mềm mềm trước mặt, Tiểu Hổ quyết định để ý thêm chút nữa.

Đem mặt chôn trên bụng Hổ ca ca cọ qua cọ lại, nhìn thấy cái kia bắt đầu ngạnh ngạnh lên.

Hắc hắc! Lần này Tiểu Hổ mặc kệ hắn luôn, coi như trừng phạt hắn đi a...

Nhìn gương mặt đỏ hồng của Hổ ca ca, chơi vui thật!

Đương nhiên, Tiểu Hổ không có dám nói ra a!

“Tiểu quý, người đang cười cái gì?” Ngay lúc ta vừa nghĩ đến, Hổ ca ca liền hỏi.

“Không có gì.” Vội lắc đầu phủ nhận.

Tiểu Hổ có ngu đâu, đương nhiên là sẽ không nói ta đang cười hắn a.

“Không có mới là lạ, tới ăn cá đi, ta bắt được rất nhiều nè..”

Meow ô

~ có cá ăn có cá ăn có cá ăn!

“Không gọi hai người chủ nhân ăn sao?” Bình thường đều là cùng chủ nhân và Huyền Phong ăn nha.

Đặc biệt là Huyền Phong, vừa mới nghe có đồ ăn sẽ liền nhào tới.

“Bọn hần xuống núi rồi, bảo là đi tìm một người bằng hữu cũ.” Hổ ca ca đem cá đã nướng chín cho ta ăn.

Bằng hữu cũ? Chưa từng nghe chủ nhân nhắc tới a!

Đến tối, chủ nhân đem vị bằng hữu quay trở lên núi.

Người kia toàn thân đều phủ y phục màu xanh lá, là một cô nương rất phiêu phiêu a.

Kỳ lạ là, Tiểu Hổ chưa bao giờ gặp nàng hết a, nhưng mà, ánh mắt ta lại luôn bị nàng hấp dẫn.

Nhưng nàng lại tránh né Tiểu Hổ. Vì sao vậy a?

“Dĩ nhiên a, bởi vì nàng là con cá ở Nam Hải biến thành mà.” Huyền Phong nghe ta hỏi xong, thành thật trả lời.

Nguyên lai là cá a, không biết cả ở Biển Đông với cá ở Tuyết Sơn này có khác nhau không a?

Thật muốn ăn thử...

Meow ô

~ Nhưng mà, Tiểu Hổ chưa có suy nghĩ kỹ thì nàng lại muốn đi rồi..

Tiểu Hổ kỳ thật cũng không phải là muốn ăn nàng đâu á! Chỉ là muốn cắn cắn thử thôi mà...

Cá ở Biển Nam đều keo kiệt quá a, cắn có một miếng cũng không cho...

Vẫn chỉ có Hổ ca ca là tốt nhất, bắt rất nhiều cá cho Tiểu Hổ ăn.

Mảnh liệt dùng nước miếng rửa mặt Hổ ca ca!

“Tiểu quý, ta đã làm chuyện gì tốt sao?” Hổ ca ca ngẩn ngơ.

“Hắc hắc...” Cười ngây ngô cười ngây ngô, tiểu Hổ tại cười ngây ngô.

Meow ô

~ thích nhất Hổ ca ca...

12. Chương 12

Meow ô

~ Tiểu Hổ đang rất bức đó nha!

Hổ ca ca, chủ nhân và Huyền Phong đã đến sau núi hái một ít thảo dược rồi, vì bây giờ là mùa xuân, cho nên muốn hái thêm nhiều chút để dự phòng đó mà.

Vốn Hổ ca ca nói muốn ở nhà với ta, nhưng mà chủ nhân lại bắt đi xách đồ phụ.

Cho nên á! Tiểu Hổ hiện tại phải ở nhà một mình.

Meow ô

~ Mặc dù người ta cũng có lông, nhưng mà không có thoải mái bằng lông của Hổ ca ca a, sờ sờ rất thoải mái.

Rất muốn vuốt vuốt Hổ ca ca!

Bọn hần chắc là trước buổi trưa sẽ về nhà đi?

Hổ ca ca nói buổi trưa sẽ ăn cơm rồi chơi với Tiểu Hổ mà.

Meow ô

~ Như vậy, hiện tại vẫn phải ở một mình?

Ta nằm trên giường híp mát, thật buồn bức quá đi!

Rất nhớ Hồ ca ca a! Nếu hắc ở đây..., Tiểu Hồ cũng sẽ không buồn bực như vậy rồi...

Tiểu Hồ muốn bọn hắc dẫn ta theo, nhưng mà chủ nhân bảo hôm nay có khách đến, cho nên muốn Tiểu Hồ ở lại.

Meow ô

~ Chờng nào người khách đó mới đến?

Đợi đợi, thật là buồn bực đến phát hoảng, Tiểu Hồ nhin không nổi vuốt vuốt cái đuôi rồi ngủ thẳng cẳng.

Meow hô... Meow hô... Meow hô...

Meow ô

~ ngủ thật thoải mái a!

“Tiểu Hồ, dậy đi.” Mở mắt ra, có người gọi ta a!

Meow ô

~ Hồ ca ca trở về a!

Biến thành người, Tiểu Hồ nhào tới, ôm lấy cổ Hồ ca ca.

“Tiểu Hồ rất nhớ người a!” Không có Hồ ca ca sẽ rất buồn a.

Trước kia khi chưa có Hồ ca ca, Tiểu Hồ cũng không có loại tâm trạng mãnh liệt như vậy a. Sao lại thành như vậy rồi?

“Người đói bụng không? Nhanh dùng cơm nào.” Hôn lên mặt Tiểu Hồ xong, Hồ ca ca kéo ta đi ra ngoài.

Nói là ăn cơm, kỳ thật chỉ là ăn cá của Hồ ca ca và Huyền Phong bắt thôi, cơm trắng rất ít khi ăn.

Mấy hạt cơm trắng kia cùng tuyết ở Tuyết Sơn cũng không khác biệt nhau lắm, chỉ khác tuyết thì lạnh, còn cơm thì ấm ấm.

Tiểu Hồ chỉ thích ăn cá thôi, cơm trắng chỉ có chút ngọt, không ngon như ăn cá đâu.

Meow ô

~ Đột nhiên lại nhớ tới cái ngày con cá ở Nam Hải đến a.

Không biết chủ nhân ở địa phương khác có quen với con cá nào nữa không?

Chủ nhân nghe được câu hỏi lúc đó, liền sờ sờ đầu của Tiểu Hồ, cười nói: “Người đồ con mèo tham ăn, cũng chỉ nghĩ tới ăn thôi nha?”

Tiểu Hồ chỉ muốn cắn thử thôi mà! Cũng đâu có đem bọn hắc ăn đâu...

Nhìn qua Hồ ca ca, hắc cùng cười hôn ta: “Cá Tuyết Sơn không ăn được sao?”

Tiểu Hồ lắc đầu, hôn lại hắc, “Không phải! Cá Hồ ca ca bắt ăn rất ngon! Ta chỉ là tò mò cá ở nơi khác có gì khác nhau không thôi.”

“Cá ở Tuyết Sơn là ngon nhất.” Huyền Phong đột nhiên nói. “Ta đã ăn cá ở rất nhiều nơi rồi, toàn bộ đều không ngon bằng Tuyết Sơn.”

“Cho nên người mới ăn nhiều như thế đúng không?” Tiểu Hồ nhìn y hỏi.

“Cho dù cá ở Tuyết Sơn không ngon, người cũng ăn nhiều mà?” Chủ nhân lạnh lùng nói với Huyền Phong.

Meow ô

~ Huyền Phong đỏ mặt rồi a!

Dĩ nhiên a, lời của chủ nhân nói mà!

Hắc hắc, Huyền Phong còn thích ăn cá hơn Tiểu Hồ a!

Tuy chủ nhân ngoài miệng cười cợt Huyền Phong, nhưng hắn vẫn đem cái đầu cá thật lớn bỏ vào trong chén cho y, Huyền Phong cười đến vui vẻ a!

“Đúng rồi, chủ nhân, không phải nói hôm nay có khách đến sao? Đã giữa trưa rồi, vẫn không thấy y tới a?” Ta nhớ tới lời lúc sáng của chủ nhân.

Nếu biết y không có tới sớm như vậy, ta đã đi hái thuốc cùng với Hồ ca ca rồi. Không cần phải ở nhà buồn bực nguyên buổi sáng....

“Rất nhanh thôi, đám thảo dược này chính là hái cho y.” Chủ nhân chỉ vào một đám lá cây bên kia.

Chắc là người muốn cầu hạnh phúc nữa chứ gì!

“Đã đến a đã đến rồi a, y đến rồi.” Huyền Phong nói xong, mọi người đều hướng mắt nhìn ra cửa.

Đúng a! Có một thiếu niên đang đi tới.

“Ta ra ngoài xem.” Chủ nhân cầm lấy thảo dược đi ra ngoài, còn đóng lại cửa, không cho chúng ta nhìn ra.

Meow ô

~ Thật muốn biết thiếu niên lần này cầu cái gì a!

Đáng tiếc ta không nghe thấy bọn họ nói cái gì nha...

Meow ô

~ Tiểu Hồ cảm thấy chủ nhân là một vị thần tiên tốt a!

Bất kể là ai, muốn đồ vật gì chỉ cần tìm chủ nhân lấy là được! Chủ nhân thật sự lợi hại!

“Tiểu Hồ, ước nguyện của ngươi là gì?” Huyền Phong cười hỏi.

Meow ô

~ Ước nguyện của Tiểu Hồ...

“Đương nhiên là muốn cùng Hồ ca ca ở chung một chỗ a!” Không cần nghĩ liền nói ra câu trả lời.

Chủ nhân có Huyền Phong, Tiểu Hồ cũng có Hồ ca ca, tất cả đều vui vẻ a!

Khách đến một lúc, Hồ ca ca cũng ăn no, hắn lập tức kéo ta về phòng.

“Tiểu Hồ, lời ngươi vừa nói là thật sao?” Hồ ca ca ném lên giường, còn cời luôn y phục của ta a!

“Đương nhiên là thật a!” Tiểu Hồ ngoan ngoan cho hắn cởi.

“Tiểu Hồ, ta yêu ngươi nhất.” Hồ ca ca đem môi dán ở bên tai ta mà nỉ non.

Môi của hắn chậm rãi dời xuống dưới, đến trước ngực của Tiểu Hồ, khoe miệng Hồ ca ca cười đến xấu xa, sau đó mới cúi đầu hôn lên cái chỗ nhon nhon ở trước ngực.

Tiểu Hồ trợn mắt mê mang nhìn Hồ ca ca.

Thừa lúc ta còn chưa có phản ứng kịp, Hồ ca ca đã cúi xuống đem phân thân của ta nhét vào trong miệng.

Tiểu Hồ không khỏi hút lấy một hơi, thò tay kéo kéo tóc Hồ ca ca, muốn hắn rời khỏi, nhưng có kéo mấy cũng không nhúc nhích.

“Hồ ca ca, không được...” Khoái cảm kỳ quái làm Tiểu Hồ không nói nên lời.

Hồ ca ca mút liếm lấy dục vọng của ta.

“Hồ ca ca, mau buông ra... Ah...” Tiểu Hồ kịch liệt thổ hấp.

Đột nhiên Hồ ca ca cắn nhẹ một cái, rốt cuộc chịu không được kích thích, thân thể kịch liệt run rẩy, cuối cùng ở trong miệng của hắn phóng ra.

“Tiểu Hồ... Ta muốn tiếp tục nha...” Hồ ca ca ôn nhu nói.

Động tác nhu hòa, đem ngón tay lại lần nữa dò xét mật địa phía sau Tiểu Hồ

“Hồ ca ca...” Có phải muốn bắt đầu chữa bệnh?

“Thả lỏng, Tiểu Hồ.” Cảm thấy Tiểu Hồ đã thích ứng, Hồ ca ca chậm rãi di động ngón tay.

“Không được, Hồ ca ca, ah...” Thân thể nhanh chóng nóng lên.

Rút ngón tay đang chôn ở bên trong cơ thể Tiểu Hồ, Hồ ca ca chậm rãi đem dục vọng nóng rực sớm sung huyết của mình chen vào địa phương phía sau của Tiểu Hồ, bắt đầu mãnh liệt ra vào.

Meow ô

~ Tiểu Hồ mệt mỏi quá a!

Nhất định phải nhờ chủ nhân nghĩ một cái phương pháp trị hết bệnh cho Hồ ca ca mới được, bằng không, tiểu Hồ sẽ mệt chết...

13. Chương 13

Meow ô

Tiểu Hồ hôm nay cuối cùng cũng phát giác ra ở Tuyết Sơn thật là buồn bực buồn bực a, tất cả mọi người đều không để ý tới ta, Hồ ca ca sáng sớm đã bị chủ nhân sai tới sườn núi tìm đồ vật gì đó rồi, cũng không mang ta đi theo, Huyền Phong và chủ nhân thì trốn ở trong phòng, không biết lại đang làm cái gì nữa.

Muốn tìm đồ vật gì đó sao không cho Tiểu Hồ giúp tìm a? Lại càng muốn đem Tiểu Hồ đáng thương quăng ra một xó.

Tiểu Hồ cũng rất muốn biết bọn hắn tìm cái gì mà!

Meow ô

~ Tiểu Hồ là một con mèo đáng thương không ai thêm....

Nhàm chán ngồi trên tuyết vẽ vòng tròn, mấy ngày gần đây Tiểu Hồ thường xuyên làm như vậy a!

Thật sự là quá nhàm rồi... Ta vẽ ta vẽ ta dùng sức vẽ!

“Tiểu đệ đệ, người đang làm gì đó?” Một giọng nam rơi vào tai Tiểu Hồ.

Ta ngẩng đầu nhìn, là một người nam tử ôn hòa a!

“Người không sao chứ?” Y sờ sờ đầu Tiểu Hồ.

Thanh âm của hắn nghe thật hay a! Đương nhiên, không có êm tai bằng giọng của Hồ ca ca.

Thanh âm của Hồ ca ca là dễ nghe nhất nhất.

“Tiểu Hồ không sao.” Ta lắc đầu, người nam nhân này ngoại hình rất được nha, nhưng mà, Tiểu Hồ thấy Hồ ca ca còn đẹp hơn.

Meow ô

~ Hồ ca ca vì cái gì lại chưa có trở về nha? Tiểu Hồ rất muốn ôm hắn một cái a!

“Người tên Tiểu Hồ sao?” Y thật thông minh! Vậy cái gì biết tên của ta rồi? (Không phải người tự nói đó sao?)

Ta gật gật đầu, nhìn y hỏi: “Người sao lại biết tên ta?”

“Người vừa rồi tự nói mà.” Y cười thật đẹp a! Đương nhiên! Không đẹp bằng Hồ ca ca cười!

“Có sao?” Tiểu Hồ ồ ồ nghĩ cố gắng nghĩ... Hình như là có...

Y nhìn chung quanh một chút, “Ở đây có một mình người thôi sao?”

Người? Không phải rồi! Tiểu Hồ là mèo a...

“Đúng rồi, nơi này không phải là có một tiên nhân ban phúc sao?” Y ngồi xổm xuống, cùng ta mặt đối mặt mà hỏi.

Cái vị tiên nhân mà y nói có phải là chủ nhân không a?

Chủ nhân thiết là, luôn làm những sự tình mệt người này.

“Đúng á!” Thiết là, hóa ra là một người đến cầu phúc...

Nhưng mà nhìn tướng mạo của y không giống a!

Những người trước muốn cầu phúc đều có bộ dạng có sự tình muốn nói, nhưng mà nam tử này chỉ biểu lộ biểu tình ôn nhu thôi.

Tới khi Tiểu Hồ định vào trong gọi người, tiểu ốc lại mở ra, chủ nhân đi tới.

“Ngôn Ngôn~” Nam tử vừa nhìn thấy chủ nhân, lập tức nhào tới, đương nhiên, Huyền Phong chạy lại chắn trước mặt rồi.

“Người muốn làm cái gì nha?” Huyền Phong hét một tiếng, đem chủ nhân bảo hộ ra đằng sau.

“Ồ... Ngôn Ngôn, Huyền Phong dần này hung ta a...” Nói nói, nam tử lại xông lên người chủ nhân.

Đương nhiên, lại bị Huyền Phong ngăn trở.

“Lương Lương, đừng để ý đến hắn.” Chủ nhân đẩy Huyền Phong ra, đi đến trước mặt nam tử thân mật chào hỏi, “Chúng ta vào trong trò chuyện, nhìn bộ dạng người đau khổ như vậy, có phải lại phát sinh sự tình gì rồi phải không?” Hai người thân mật cùng nhau đi vào trong phòng nói chuyện phiếm, đem Huyền Phong ném ra sau.

Xem ra Huyền Phong lại làm cho chủ nhân tức giận rồi, nếu không chủ nhân như thế nào lại kéo nam tử gọi là Lương Lương vào phòng chứ, lại để cho Huyền Phong ở đây sinh hờn dỗi?

“Huyền Phong, nam tử kia là ai?” Huyền Phong lúc này đang ngồi xổm bên cạnh ta vẽ từng vòng từng vòng trên tuyết.

Tiểu Hồ vẽ vòng tròn cũng là bắt chước Huyền Phong đó...

“Hắn? Hừ! Chỉ là một con người!” Huyền Phong tức giận nói.

“KHông phải! Ta hỏi người y có phải là bằng hữu của chủ nhân không? Xem bộ dạng của bọn hắn, hình như đã quen biết từ rất lâu rồi.”

“Bằng hữu? Y là một tên yêu quái bất lão bất tử thì có!” Ghen nặng quá rồi!

“Huyền Phong!” Tiểu Hồ tức giận, y luôn không nói vào chủ đề chính gì hết “Nếu người không nói, ta bảo Hồ ca ca cắn người!”

Y rụt rụt vai, ta biết phương pháp này hữu dụng a, nhìn đi, y lập tức nói ra thân phận của nam tử rồi này.

“Hắn là Hoàng Mẫu Nương Nương á!” Huyền Phong bẹt miệng nói.

“Hoàng mẫu nương nương? Sao có thể... Y là nam nha!” Lúc xuống núi cùng với chủ nhân, ta có xem qua sách, được biết Hoàng mẫu nương nương là một đại thẩm mà, vì cái gì lại biến thành nam tử tao nhã như vậy a?

Meow ô

~ Chuyện này thật kỳ quái a! Đợi Hồ ca ca về nhất định phải hỏi hắn chuyện này.

“Đó là do nhân gian truyền nhầm a! Tên của y là Hoàng Phủ Lương Lương, nam nhân đàn hàng thật giá thật!” Huyền Phong có ý nhấn âm “đàn” thật nặng.

Hoàng Phủ Lương Lương? Hoàng mẫu nương nương! Cái này... Cái này mà truyền nhầm được thì cũng là quá lợi hại a!

“Không có ai đi sửa sao?” Hiểu lầm thì nhất định phải nói rõ ràng lại á!

“Có ai thêm đi sửa chữa đâu a! Khiến người ta nghĩ nhầm y là nữ còn tốt nữa a, bởi vì Ngọc Đế là nam, y cũng là nam...” Huyền Phong thoáng dừng một chút, “Hơn nữa đám tiên nhân đều rất lười, làm gì có ai rảnh làm mấy chuyện không có tính chất nịnh nọt này!”

Meow ô

~ Tiểu Hồ không hiểu a, vì cái gì nam với nam không ở với nhau được a! Huyền Phong và chủ nhân không phải ở chung rất tốt đó sao, Hồ ca ca và Tiểu Hồ cũng rất tốt a, chỉ cần vui vẻ là được rồi không phải sao?

“Tiểu quý, đừng có đứng gần với gia hỏa này như vậy a, sẽ bị lây bệnh đần đó.” Meow ô

là giọng của Hồ ca ca a!

Meow ô

~ Hồ ca ca trở về rồi.

Tiểu Hồ lập tức nhào về phía hắn, “Hồ ca ca, ta nói cho người biết nha! Nguyên lai Hoàng mẫu nương nương là Hoàng Phủ Lương Lương, là nam a!”

Hồ ca ca buông hết đồ vật trong tay ra, ôm lấy ta, trừng mắt với Huyền Phong, “Nhưng lời nói ngu ngốc này có phải do tên ngốc kia dạy người không?”

“Không có! Thật sự thật sự mà, Lương Lương mới vừa đến a, bây giờ đang nói chuyện phiếm với chủ nhân trong tiểu ốc kia.” Chĩa chĩa về phía tiểu ốc của chủ nhân.

“Đó.” Thu hồi lại ánh mắt trừng người, Hồ ca ca một tay ôm ta, một tay cầm đồ lên... mang về phòng nhỏ.

“Ồ... Vì cái gì mấy người này không để ý đến ta?” Meow ô

Tiểu Hồ hình như nghe thấy tiếng ai oán của Huyền Phong a!

14. Chương 14

Sau khi cùng Hồ ca ca trở về phòng, liền kéo lấy hắn hỏi “Sao hôm nay xuống núi cũng không mang Tiểu Hồ theo a? Hại ta ở trên tuyết về vòng tròn, tay về tới đâu luôn.”

Ngửa tay ra cho Hồ ca ca nhìn.

“Bởi vì lần này đi rất nhanh, hơn nữa chỉ là xuống núi mua một vài thứ thôi mà.” Hồ ca ca trả lời, “Hơn nữa, cho người theo xuống núi thì quá nguy hiểm, mọi người ở dưới núi rất đáng sợ.”

“Tại sao?” Tiểu Hồ không hiểu a!

“Người quen lần trước xuống núi những người kia đã ôm người sao?” gương mặt Hồ ca ca lập tức thối thối.

Có sao? Tiểu Hồ quên rồi...

Hồ ca ca mà nói sẽ không sai, cho nên Tiểu Hồ sẽ nghe lời.

Nhưng mà ta muốn hắn mang ta theo, bởi vì Tiểu Hồ không muốn trở thành con mèo ở trên mặt tuyết vẽ vòng tròn nữa đâu a.

Meow ô

~ nghe cuộc đối thoại của chủ nhân và Hoàng Phủ Lương Lương trong bữa cơm, xem ra, y hình như là muốn ở trên núi lâu a!

“Người lần này lại cãi nhau với Ngọc Đế sao?” Chủ nhân cẩn thận hỏi.

“Hừ hừ hừ! Hắn lần này đừng hòng nghĩ ta sẽ tha thứ cho hắn!” Uống mấy chén Hoàng tửu vào trong bụng, Lương Lương xấu hổ đỏ mặt bĩu môi nói lớn. “Ta quyết định ở lại đây!”

“Lần này lại là vì nguyên nhân gì?” Chủ nhân giống như dỗ hài tử hỏi.

“Minh... Cái kia... Hồn dân! Hồn rõ ràng... rõ ràng là thích Thái Thượng Lão Quân!” Lương Lương vừa khóc vừa nói, “Ta nhìn thấy hần viết thư tình cho Thái Thượng Lão Quân... Ô...”

“Thái Thượng Lão Quân? Không phải là lão bá sao? Ngọc Đế thích lão bá?!” Huyền Phong nhin không được hô to, đồng thời cũng trúng một cái nắm đấm của chủ nhân và cái nhìn giết người của Lương Lương.

Tiểu Hồ chỉ có nghe luyến đồng, chẳng lẽ Ngọc Đế luyến lão sao?

“Trong thư tình viết cái gì?” Chủ nhân ngạc nhiên hỏi.

“Viết... Ô... Ta biết mà, hần làm như vậy là phản bội ta!” Lương Lương giận phẫn.

Nhìn bình rượu... Hình như ở dưới núi người ta gọi là Đỗ Khang thì phải, còn nhớ lần trước đã uống qua a, đây là thứ nước sẽ say lòng người đó.

Huyền Phong bị cấm uống rượu, bởi vì lần trước y uống rượu xong một mực ôm lấy chủ nhân hô to: “Ta yêu người.”

Chủ nhân thẹn thùng a! Cho nên lần này Huyền Phong bị cấm uống rượu rồi, y chỉ có thể ở ngồi ở một bên ai oán nhìn bọn ta uống thôi.

Rượu... Uống rất ngon...

Cho nên Tiểu Hồ uống hết luôn 3 chén lớn.

Meow ô

~ Tiểu Hồ cảm thấy có chút choáng...

Meow ô

~ Sao có tới 5 khuôn mặt Hồ ca ca vậy a... Hình như hơn bị nhiều hơn lần trước á...

“Tiểu Hồ, người say rồi, chúng ta về phòng thôi...” Hồ ca ca thật lợi hại! Sao biết Tiểu Hồ say rồi a?

Meow ô

~ Không hổ là Hồ ca ca, Tiểu Hồ có điểm muốn ngủ a!

Mơ mơ màng màng bị ôm trở về phòng, ném lên giường, quần áo lại bị cởi.

Meow ô

~ Tiểu Hồ hôm nay lại có thể ngủ mà không cần tắm rồi?

Thật tốt quá, Tiểu Hồ không thích tắm đâu a, liếm liếm cũng sạch rồi mà!

Tại sao nhất định phải lãng phí nước như vậy chứ?

“Tiểu Hồ tự mình liếm là được rồi...” Hồ ca ca cũng muốn giúp ta liếm sao?

Hồ ca ca sờ soạng lên làn da trắng nõn trơn mềm của Tiểu Hồ. Không biết từ cái chỗ nào mà xuất ra được cái lọ màu trắng, đem thứ ở bên trong đổ lên người ta, là một chất lỏng màu xanh da trời a, Tiểu Hồ không biết đó là thứ gì nữa, chỉ biết cơ thể bắt đầu nóng lên, ngứa ngáy, làm cho Tiểu Hồ khó chịu ở trên giường giấy dụn.

“Tiểu Hồ, người thật sự thật đáng yêu...” thanh âm Hồ ca ca thô thô, không phải là lại sinh bị bệnh a? Tay của hần xoa xoa hạ thân Tiểu Hồ, nhẹ nhàng mà xoa bóp.

Meow ô

~ Tiểu Hồ chỉ có thể trăn người mà thở thôi a, đầu óc đều nhanh hồ đồ cả lên rồi.

Mạnh chút nữa đi, ngón tay Hồ ca ca với vào chỗ đó... Tiểu Hồ không khỏi cong người lại.

Meow ô

~ bên trong ngứa ngứa... Ngứa ngứa...

Tiểu Hồ không biết đây là làm sao, đánh phải lộ ra khuôn mặt tươi cười nhìn Hồ ca ca.

Meow ô

~ đồ vật giữa hai chân Hồ ca ca đang ngồng cao đặt ở trên bụng ta a.

Meow ô

Hắn nhất định là sinh bệnh rồi.

Hồ ca ca bắt đầu thè lưỡi ra liếm lên người Tiểu Hồ.

Meow ô

~ thật thoải mái đó...

Lúc Tiểu Hồ hưởng thụ cảm giác thoải mái, đau đớn ở phía sau cũng đồng thời truyền tới.

Cái kia của Hồ ca ca ở bên trong thuận theo chất lỏng tiến đánh vào bên trong Tiểu Hồ.

Sau một hồi bị khoái cảm mãnh liệt đánh trúng, Tiểu Hồ toàn thân mềm nhũn, choáng váng... Chỉ có thể nằm ỳ ở trên giường để mặc Hồ ca ca liên tục động dục thân...

Meow ô

dần dần... Tiểu Hồ cảm thấy thoải mái, thân thể nằm sấp không tự chủ được cũng rung động theo.

Không bao lâu... Tiểu Hồ thoái mái đến váng đầu, chỉ nhớ mình giống như là đang... Say...

Meow ô

~ Eo của Tiểu Hồ cũng muốn phá hư luôn rồi...

Meow ô

~ Ta hình như ngủ không lâu lắm thì phải, Tiểu Hồ lưỡi biếng tỉnh lại.

“Tiểu quý, đừng nhúc nhích.” Là Hồ ca ca a! “Được ngày hôm qua có tác dụng phụ, tiểu quý người hôm nay nghỉ ngơi chút đi.”

Dược? Cái gì dược? Tiểu Hồ không có bị bệnh, không cần uống thuốc...

“Hôm nay xuống núi chính là muốn mua dược này a, vốn là muốn cho người làm chuyện này thoải mái chút, không nghĩ tới còn có tác dụng phụ...” Meow ô

~ khó có thể nhìn thấy Hồ ca ca xấu hổ a!

Nhưng mà, lời hắn nói, Tiểu Hồ nghe không có hiểu hắn đang nói cái gì a!

Nhưng có một việc, Tiểu Hồ biết rõ, nhất định phải...

“Hồ ca ca, Tiểu Hồ ngày hôm qua thật sự rất thoải mái!” Mắt nhìn Hồ ca ca nói.

Meow ô

~ Hồ ca ca lại nhào tới rồi!

“Chúng ta lần sau lại dùng...” Hắn hình như thật cao hứng a...

15. Chương 15

Tiểu Hồ cảm thấy Huyền Phong thật sự rất đáng thương, từ khi Hoàng Phủ Lương Lương đến, loại cảm giác này ngày càng cường liệt.

Bởi vì Lương Lương muốn cùng ngủ chung phòng với chủ nhân, cho nên chủ nhân đem Huyền Phong đuổi ra ngoài, Hồ ca ca lại không cho hắn ngủ chung phòng với chúng ta.

Kỳ thật Hồ ca ca không hề mở miệng cấm, hắn chỉ là oán giận trừng mắt với Huyền Phong mà thôi.

Cho nên Huyền Phong chỉ có thể ngồi xổm trên tuyết vẽ vòng tròn.

Meow ô

~ Tiểu Hổ sáng sớm liền nhìn thấy một đám vòng tròn thật tròn ở trên tuyết a.

Huyền Phong càng lúc càng có nhiều tế bào nghệ thuật a.

“Hổ ca ca, hôm nay Lương Lương vẫn không có định trở về a!” Hôn hôn mặt Hổ ca ca, hân hân như rất thích ta làm cái động tác này a! Mỗi lần hôn hân, hân đều cao hứng cười.

“Không sao, chỉ nhiều người chút thôi mà.” Hổ ca ca ôm ta uấn tại trong chăn, tuy bây giờ là mùa xuân, nhưng Tuyết Sơn dù sao cũng là Tuyết Sơn, đặc biệt là ở đỉnh núi, mùa hè vẫn có tuyết, vẫn sẽ rất lạnh.

Meow ô

~ Cho nên Tiểu Hổ thích nhất là rúc vào ngực Hổ ca ca.

Nhưng mà đã lâu rồi hân không biến thành hổ, hại Tiểu Hổ chỉ có thể ôm ấp hoài bão, tương niệm lòng bụng xù của hân.

“Nhưng mà Huyền Phong thật đáng thương! Chỉ có thể ngủ ở ngoài.” Ta rất đồng tình với y.

Không biết Huyền Phong lúc biến thành hồ ly sẽ như thế nào a? Cũng là lông xù a?

Meow ô

~ Thật muốn nhìn một chút a! Đặc biệt là cái đuôi vừa thô vừa to kia nha...

“Tiểu quý, người đang nghĩ cái gì? Nước miếng đều chảy ra hết rồi.” Hổ ca ca cười nhìn ta.

Quệt quệt miệng, không có nha! Làm sao có nước miếng được! Hổ ca ca lừa Tiểu Hổ đáng yêu sao!

Cố ý cọ cọ ngực Hổ ca ca. Hừ hừ! Dám nói Tiểu Hổ chảy nước miếng, Tiểu Hổ đem toàn bộ nước miếng chà lên người hân a!

“Ngôn Ngôn a! Người bây giờ hạnh phúc không?” Chủ Nhân ngồi ở bên ngoài tiểu ốc cùng Lương Lương, Tiểu Hổ và Hổ ca ca ở một bên vo viên đám tuyết trắng, Huyền Phong cuối cùng cũng có thể vào phòng ngủ rồi.

“Đương nhiên là hạnh phúc a!” Chủ nhân nhìn vào phòng, cười ôn nhu.

Nhưng Lương Lương lại tỏ vẻ không tin, “Vậy sao? Năm đó Ngọc Đế dẫn kia cho người cái năng lực ban phúc cho người khác, duy chỉ độc người là không thể tự ban phúc cho mình. Như vậy, người sẽ hạnh phúc được sao?”

Meow ô

~ Cái gì nha cái gì nha? Nguyên lai Ngọc Đế không phải là thần tiên tốt a?

Thật ghê tởm, dám đối với chủ nhân như vậy!

Meow ô

~ thực quá mức!

Tiểu Hổ dừng lại động tác chống viên tuyết, vênh tai nghe bọn hân nói chuyện.

“Đúng a! Còn nhớ lúc đó người cũng vì chuyện này mà cùng với Ngọc Đế nháo ra một trận.” Chủ nhân cười nhìn Lương Lương.

Lương Lương hừ lạnh một tiếng, “Ai bảo hân đối với người như vậy?! Biết rõ người là bạn tốt của ta, hân còn làm như vậy, ta đương nhiên muốn dạy cho hân bài học nhỏ rồi!”

Chủ nhân lắc đầu, “Kỳ thật Ngọc Đế không có ý xấu! Tuy ta không thể trực tiếp cho mình hạnh phúc, nhưng ta có thể gián tiếp ban phúc cho mình a!”

Meow ô

~ Chủ nhân thật thông minh...

Nhưng... Trực tiếp cái gì, gián tiếp cái gì? Tiểu Hồ nghe không hiểu!

“Gián tiếp?” Lương Lương cũng không có hiểu đây này!

“Ta cho Huyền Phong tìm được hạnh phúc của mình, sao lại không được?” Chủ nhân nhìn về hướng tiểu ốc một chút, hạnh phúc cười.

Meow ô

~ Nói chuyện thật kỳ quái, tại sao Huyền Phong tìm được hạnh phúc thì chủ nhân sẽ cao hứng chứ? Không hiểu không hiểu a...

Hồ ca ca ôm lấy ta, “Tiểu quý, đừng lắc nữa, đầu của người đều lắc tới điên cuồng rồi.”

Hồ ca ca thật ấm a!

Tiểu Hồ không biết chủ nhân như thế nào sẽ được hạnh phúc, nhưng mà Tiểu Hồ biết rất rõ ta đang rất hạnh phúc....

“Ta đến bây giờ cũng không hiểu tại sao người lại thích con hồ ly đàn kia đấy! Y có chỗ nào tốt? Luôn ngây ngốc, chỉ biết dính lấy người, cái gì cũng không tốt!” Lương Lương hình như rất bất mãn với Huyền Phong a!

Chủ nhân ục ục miệng, bộ dạng rất đáng yêu! “Ta chính là yêu y!”

Meow ô

Nếu Huyền Phong mà nghe được, nhất định sẽ vui đến bay lên trời luôn.

Đáng tiếc y ngủ rồi.

Bất quả, chủ nhân nhất định là bởi vì y ngủ cho nên mới nói như vậy! Nếu Huyền Phong ở trước mặt, chủ nhất dĩ nhiên mắc cỡ không nói rồi.

Meow ô

~ Nếu Huyền Phong nghe được, nhất định sẽ càng ngày càng dính lấy chủ nhân, cho nên, vẫn là không nên cho y biết.

“Hồ ca ca, Lương Lương đã ở đây bốn ngày rồi, sao Ngọc Đế còn không tới tìm?” Ngọc Đế không phải không có việc gì không làm được sao?

“Có lẽ so với Huyền Phong, Ngọc Đế còn ngốc hơn.” Đây là câu trả lời của Hồ ca ca.

“Đúng vậy đúng vậy!” Lương Lương phụ họa tán thành, nguyên lai y nghe được cuộc trò chuyện của ta và Hồ ca ca a!

Sao Huyền Phong và Ngọc Đế đều dần hết vậy?

Meow ô

~ Tiểu Hồ minh bạch rồi, liền kêu lên: “Hóa ra Ngọc Đế và Huyền Phong là đồng loại a!”

Nguyên lại đám hồ ly đều rất đàn a! Tuyệt không thông minh!

“Ngọc Đế so với Huyền Phong còn đàn hơn bởi vì hắn là thủ lĩnh, còn Huyền Phong chỉ là lão hồ ly!” Tiểu Hồ có phải rất thông minh không?

Meow ô

~ Sao mọi người lại cười a? Hồ ca ca cũng cười này!

“Đúng đúng đúng! Ngọc Đế là một lão cáo già! Một cáo già dần thành tinh!” Lương Lương cười đến đau bụng...

Nhưng mà... nhìn thấy bọn hắc cười đến cái dạng này, Tiểu Hồ có chút hoài nghi Ngọc Đế thật sự là cáo già sao?

“Tiểu Hồ đừng nghĩ nhiều như vậy, Ngọc Đế là chính thần, từ lúc khai thiên tích địa đã tồn tại rồi.” Chủ nhân cười sờ sờ đầu ta.

Meow ô

Nguyên lai hắc không phải là cáo già a!

Từ khi khai thiên tích địa đã tồn tại rồi sao? Đây không phải là... lão bất tử sao?!

16. Chương 16

Huyền Phong mỗi ngày đều ngồi đợi, mong Ngọc Đế mau mau lại đây đem Lương Lương đi.

Tiểu Hồ biết y hi vọng Ngọc Đế sẽ đến, bởi vì Ngọc Đế đến, sẽ mang Lương Lương về nhà. Chỉ khi nào Lương Lương đi, y mới thể trở lại tiểu ốc cùng chủ nhân ngủ thôi.

Meow ô

Tiểu Hồ cũng muốn nhìn một chút lão bất tử Ngọc Đế là cái bộ dáng gì nhà.

Theo như lời Lương Lương nói, Ngọc Đế là một đồ đàn rất đàn, so với Huyền Phong còn muốn đàn hơn. Mà theo chủ nhân nói, Ngọc Đế là thần đã xuất hiện từ thời khai thiên tích địa.

Meow ô

~ Tập hợp lời hai người bọn họ nói..., cuối cùng suy ra một kết luận.

“Tiểu quý, người lại muốn ngủ?” Hồ ca ca hướng lỗ tai ta kêu to.

“Dùng não quá độ a!” Cọ cọ trong ngực Hồ ca ca, “Ta đang suy nghĩ nghiêm túc một việc a!”

“Chuyện gì?” Sờ sờ tóc ta, Hồ ca ca ôn nhu hỏi.

“Thì ra đồ đàn là đến từ lúc khai thiên lập địa.” Đây là lĩnh ngộ của Tiểu Hồ suy ra từ lời nói của chủ nhân và Lương Lương a.

“...”

Meow ô

~ Hồ ca ca nhất định sẽ cảm thấy ta rất thông minh. “Hồ ca ca, người nói Ngọc Đế là người như thế nào?” Ngẩng đầu nhìn Hồ ca ca, hắc giống như đang ngăn người a!

Meow ô

~ không có phản ứng...

Kéo kéo y phục của hắc, “Hồ ca ca...”

“Cái gì nha?” Hắc quả nhiên không nghe ta nói sao, thiệt là!

“Ta hỏi người, Ngọc đế là người như thế nào?” Ta tốt bụng lặp lại.

Hồ ca ca nghĩ nghĩ, “Ngọc đế chứ sao... Ngọc đế... Đúng rồi! Ngọc đế không phải là ngọc thạch hoàng đế sao!”

Ngọc thạch hoàng đế?! Là ngọc thạch Đại vương a!

Meow ô

~ Ngọc đế chẳng phải là rất cứng?

“Người tới làm gì?!” Ồ? Là thanh âm của Lương Lương a!

Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?

“Hổ ca ca, chúng ta ra ngoài xem được không?”

“Người không muốn ngủ nữa sao?”

Lắc đầu, Tiểu Hổ hiện rất muốn nhìn một chút nguyên nhân khiến Lương Lương lại kêu to như vậy a!

Cùng Hổ ca ca đi ra, vừa mở cửa, liền nhìn thấy Lương Lương đang la lối với nam tử mặc quần áo màu xanh.

“Lương Lương, về đi.” Thanh y nam tử nói. Hắn nhất định là Ngọc Đế rồi.

Tại sao tiểu Hổ biết a?

Meow ô

~ Đó là bởi vì hắn mặc quần áo màu xanh a!

Hổ ca ca nói Ngọc Đế là Ngọc thạch hoàng đế, ngọc thạch phần lớn là màu xanh, cho nên Tiểu Hổ có thể khẳng định hắn chính là Ngọc Đế.

Ta lặng lẽ đến gần bọn hắn.

Hắc hắc! Bọn hắn đều không có phát giác ta a.

“Không về.” Lương Lương đem mặt chuyển sang bên kia, chứng minh mình vẫn còn tức giận. “Người cho đến bây giờ vẫn không biết mình làm sai chuyện gì, ta mới không cần trở về.”

“Ta sai rồi.” Nhận lỗi nhanh như vậy? Ngọc Đế này cũng quá không có nguyên tắc đi?

“Ta nói, người có nhận bừa cũng vô dụng, người rõ ràng không biết tại sao ta lại sinh khí!”

“Người muốn như thế nào?” Tiểu Hổ phát hiện Ngọc Đế nói chuyện đều rất ngắn gọn nha! Hắn nói hai câu, hai câu đều không quá năm chữ...

“Ta... Ta... Ô...” Nói nói, Lương Lương chợt khóc lên.

Meow ô

~ Tiểu Hổ thừa lúc bọn hắn cãi nhau, lặng lẽ đi tới chân Ngọc đế... Ta cần!

Meow ô

~ đau quá...

“Tiểu Hổ làm cái gì vậy?!” Ngọc Đế không lùi chân về, hắn hình như một chút phản ứng cũng không có, chỉ có Lương Lương hô to một tiếng.

Meow ô

~ Lương Lương thật hung a!

Hổ ca ca bước lên phía trước ôm lấy ta.

“Ta chỉ muốn nhìn xem Ngọc Đế có phải là cứng như ngọc thạch không nha!” Ta đưa về mặt vô tội nhìn Lương Lương, thấy y có vẻ không có quá tức giận, nhìn qua Ngọc Đế bị ta cần một cái cũng không có biểu lộ gì, giống như không có tức giận, thế là Tiểu Hổ tiếp tục giải thích “Ta sợ hắn là giả thôi!”

“Tiểu Hổ, ta cho người biết! Vàng và ngọc khác nhau, vàng có thể cần thử nhưng ngọc thạch chỉ có thể hỏa thiêu.” Lương Lương nghe thấy, còn cần thận dạy ta.

Meow ô

~ phản ứng của Lương Lương như vậy có phải là y cũng đồng ý chuyện Ngọc Đế chính là ngọc thạch hóa thành hay không?

“Đến đến, Tiểu Hồ nhìn a! Ta làm thử một lần cho người xem.” Nói xong, trong tay Lương Lương đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa nhỏ, y khuôn bố cười rồi ném thẳng tới Ngọc Đế.

Rất thần kì a, ngọn lửa kia vừa mới đến trước mặt Ngọc Đế liền tắt ngúm. Lương Lương gật đầu: “Thấy không? Không sợ lửa thì mới đúng là ngọc thạch, hẳn chính là một khối ngọc thạch trân quý a!”

Meow ô

~ Lương Lương là đang mắng Ngọc Đế sao? Khuôn mặt của Ngọc Đế hình như có điểm đen lại thì phải a!

Hồ ca ca tới kéo ta ra, “Tiểu Hồ đừng quẩn bọn hắn nữa, chúng ta đi bắt cá ăn.”

Được a! Mặc kệ các người, ta bỏ.

17. Chương 17

Meow ô

~ Hôm nay Lương Lương bị Ngọc Đế kéo ra sau phòng không biết làm cái gì nha.

Chúng ta một nhà cơm nước xong xuôi xong, vây lại một chỗ, nghe chủ nhân và Huyền Phong nói chuyện kỳ thú ở tiên giới.

Tiểu Hồ ngoài người nhà là chủ nhân ra, còn có Huyền Phong và Hồ ca ca nữa a...

“Cái gì?! Người nhìn Thái Bạch, Nguyệt Lão ra cái gì vậy, bề ngoài của bọn hắn là lão nhân?” Huyền Phong trợn mắt nhìn ta và Hồ ca ca.

Cái gì là sao! Ta chưa nhìn thấy bọn hắn, làm sao biết bọn hắn có bộ dạng gì nha!

Tiểu Hồ thấy trong phòng sách của chủ nhân có sách nói, bọn họ rất già rất già rồi, râu mép cũng dài lắm rồi á!

Những cuốn sách kia là do chủ nhân mua ở dưới núi á.

Meow ô

~ Tiểu Hồ là một mèo biết chữ a!

“Ta nói cho các người biết, Thái Bạch là một tiểu quỷ còn chưa dứt sữa a, mà Nguyệt lão chính là lão yêu suốt ngày cầm chỉ đồ đùa mấy lớn nhỏ hài thôi.” Huyền Phong vẻ mặt thần khí, giống như đang giả dạng cổ giả thuyết giáo.

“Chưa dứt sữa? Sao Thái Bạch là hài nhi sao?” Trong ấn tượng của Tiểu Hồ, hẳn cho dù không phải lão nhân, cũng không phải là hài nhi nha!

“Không đúng không đúng, Tiểu Hồ đừng nghe hắn nói bậy.” Chủ nhân ôm ta, để cho ta ngồi gồi hắn. “Thái Bạch chỉ là thích uống sữa tươi thôi.”

Meow ô

Tiểu Hồ nhìn thấy Hồ ca ca sinh khí còn Huyền Phong lại có vẻ mặt hâm mộ a!

Thì ra sao Thái Bạch thích uống sữa tươi...

“Cho nên hẳn rất thường tới cái địa phương tên là Địa phủ.” Huyền Phong nhìn chủ nhân giúp ta gãi ngứa, bệt miệng mà nói.

“Tại sao lại xuống Địa phủ?” Ta hỏi chủ nhân, hắn cười cười.

Sau đó ta bị Hồ ca ca ôm về, nằm trong ngực Hồ ca ca, nghe hắn nói: “Nhất định là bởi vì ở trong Địa phủ có bọn đầu trâu mặt ngựa a!”

Đầu trâu mặt ngựa?! Tiểu Hồ mắt mở lớn hết cỡ.

Meow ô

~ Tiểu Hồ không có hiểu nha!

Thích uống sữa tươi và đầu trâu mặt ngựa thì có liên quan gì với nhau? Đầu bò với mặt ngựa không phải chuyên dùng để câu hồn đó sao?

“Kỳ thật không phải tìm mặt ngựa, Thái Bạch xuống Địa phủ chủ yếu là tìm đầu bò.” Huyền Phong hỏi phục lại vẻ mặt tươi cười, y giải thích “Địa phủ có một cái nông trại rất lớn, ở đó có bò và ngựa được nuôi dưỡng tốt nhất a, mấy con ngựa ở đó... chạy trốn rất nhanh, mà... thịt bò và sữa bò ở đó đều là đồ ăn ngon nhất. Diêm Vương ở Địa phủ mở một quán cơm, tên là “Tiệm cơm Tiền Nhiều”, Địa phủ hàng năm đều là dựa vào quán này mà thu rất nhiều tiền a.”

Meow ô

~ thì ra đầu trâu mặt ngựa không phải dùng để câu hồn, mà chỉ là dùng để ăn thôi a.

Bò dùng để ăn, mã dùng để sử dụng.

Meow ô

~ một ngày nào đó nhất định phải tới ăn thử “Tiệm cơm Tiền Nhiều” mới được.

Tiểu Hồ cuối cùng cũng hiểu tại sao ở dưới núi mọi người chỉ nhớ rõ bên trong Địa phủ có đầu bò cũng mã diện rồi, chúng nổi danh như vậy là vì chúng đều là công cụ phát tài của Địa phủ a.

“Đúng rồi đúng rồi, còn Nguyệt lão chưa có nói a! Vừa rồi Huyền Phong nói Nguyệt lão là người mê chỉ đỏ.”
Meow ô

~ Tiểu Hồ cũng thích chơi cầu len đó, Nguyệt lão có phải là đồng loại của Tiểu Hồ hay không a?

“Hắc hắc, hiện tại tối rồi, ngày mai lại nói chuyện của Nguyệt lão cho các người nghe ha!” Huyền Phong cười cười nói, sau đó ôm lấy chủ nhân trở về phòng.

Hừ! Huyền Phong thật ghê tởm!

Chỉ nói một nửa rồi thôi, làm Tiểu Hồ Hồ hiểu kỳ nha!

Trong mấy cuốn sách của chủ nhân đều không có đề cập qua Nguyệt lão, Tiểu Hồ nghe thấy trong tên của hắn có một chữ “lão”, liền cho rằng hắn là một lão nhân gia. Lại nghe được Huyền Phong nói như vậy, Tiểu Hồ chỉ biết bề ngoài của Nguyệt lão nhất định không có già a.

Meow ô

Tiểu Hồ thật sự muốn biết nha! “Hồ ca ca có biết chuyện của Nguyệt lão không?”

Hồ ca ca kéo ta trở về tiểu ốc, vừa đi vừa trả lời “Ta chỉ biết hắn rất thích đứng ở dưới mặt trăng mà thôi, vì thế mọi người mới gọi hắn là “Nguyệt lão””.

Hình như là đứng rất lâu nha...

Meow ô

Có chút đồng tình với Nguyệt lão!

“Tiểu quý, người hôm nay tinh thần đặc biệt tốt nha!” Hồ ca ca cùng ta tắm xong, còn chưa kịp mặc quần áo đã hắn ấm lên giường.

“Bởi vì hôm nay có rất nhiều chuyện thú vị để nghe a...” Tiểu Hồ thích nhất là nghe chuyện thú vị.

“Thấy người có tinh thần như vậy, vậy hôm nay chúng ta tiếp tục a!” Hồ ca ca hình như đã quyết định gì rồi thì phải.

Meow ô

~ Hắn lại ngăn Tiểu Hồ lại rồi kia... Tiểu Hồ không thể ăn nha! Sao Hồ ca ca cứ thích lè lưỡi liếm ta hoài vậy?

Meow ô

~ Hổ ca ca lại bị bệnh sao? Hẳn mỗi lần sinh bệnh đều cứ như vậy hoài sao?

Meow ô

~(tiếng kêu không rõ...)

18. Chương 18

Vài ngày trước nghe chủ nhân kể chuyện kỳ thú, Tiểu Hổ thật ngạc nhiên a! Cho nên phải dùng bất cứ giá nào cũng phải cầu xin chủ nhân mang ta đi nhìn xem một chút nha.

“Lên thiên đình thì có chút khó, nhưng xuống Địa phủ thì dễ hơn nhiều.” Chủ nhân giải thích “Bởi vì muốn lên thiên đình phải leo thang rất lâu, nhưng muốn xuống Địa phủ thì chỉ cần nhảy xuống một cái là tới.”

Meow ô

~ Chỉ cần nhảy xuống thôi sao? Đúng là so với chuyện bò lên cầu thang thì dễ hơn nhiều a. Nhưng mà...

“Làm sao trở về a?” Nhảy xuống, thì lúc lên chẳng phải cũng là bò lên sao?

“Chỉ cần cho phán quan một chút đồ hắc sẽ mang bọn ta trở về thôi” Chủ nhân cười cười, Tiểu Hổ cảm thấy hắc cười có chút gian nha!

“Đồ vật gì?” Chủ nhân thường thích nói thần thần bí bí như vậy a, làm Tiểu Hổ tò mò muốn chết!

“Bí mật.” Vỗ vỗ mặt ta, chủ nhân vui vẻ chuẩn bị nhu yếu phẩm xuống Địa phủ.

“Ta sao chủ nhân không mang bọn ta về?” Tiểu Hổ không hiểu a!

“Ta lười.” Chủ nhân cứ như thế mà nói.

Meow ô

~ Muốn đi tham quan Địa phủ a! Phải nói Hổ ca ca mang nhiều cá đem đi đường ăn mới được.

Cùng Hổ ca ca đến dòng suối nhỏ ở sườn núi bắt cá, mùa xuân đến chỗ này bắt là tốt nhất, Tiểu Hổ có thể có cá lạ ăn a!

“Hổ ca ca, người nghĩ Địa phủ sẽ như thế nào?” Có Hổ ca ca ở đây, mấy chuyện bắt cá không tới phiên ta ra tay a, Tiểu Hổ chỉ phụ trách ăn thôi.

Meow ô

~ Ta đây là một con mèo lười đến chả muốn động thứ gì rồi.

“Không phải là loại u ám sao a! Đã nói là Địa phủ, sao có thể hào quang vạn tượng được?” Hổ ca ca vừa nhìn cá trong suối, vừa trả lời vấn đề của ta.

Địa phủ là thế giới u ám nha...

Meow ô

~ Tiểu Hổ chưa từng thấy chỗ u ám nào hết nha! Ở Tuyết Sơn đâu cũng có tuyết trắng xóa, ngay cả buổi tối cũng đều nhìn thấy tuyết trắng cả một mảnh trời.

“Tiểu quỷ sợ tối sao?” Hổ ca ca đem cá bỏ vào bao vải.

“Có Hổ ca ca ở đây, Tiểu Hổ đương nhiên không sợ.” Tiểu Hổ biết nhất định Hổ ca ca sẽ không để cho ta cảm thấy cái gì gọi là “sợ” đâu a.

Hổ ca ca chuẩn bị cá thật tốt, đi tới ôm Tiểu Hổ một cái, lại hôn hôn Tiểu Hổ...

Meow ô

~ thật thích Hổ ca ca hôn a, ấm ướt, ngọt ngào, làm cho Tiểu Hổ rất muốn... ngủ...

“Tiểu quý?! Như vậy là ngủ thật sao?!” Nhắm mắt lại một lúc lại nghe được tiếng thở dài của Hồ ca ca truyền vào tai.

Mặc kệ, Tiểu Hồ muốn ngủ, Hồ ca ca nhất định sẽ ôm ta về nhà. Hiện tại ngủ một giấc trước đã, chuẩn bị buổi tối xuất phát a!

Cảm giác Hồ ca ca nhẹ nhàng ôm lấy ta, ở trong ngực Hồ ca ca thật thoải mái a.

Cho nên a~ Tiểu Hồ thực buồn ngủ.

Ngủ a! Ngủ a! Ngủ là một loại hoạt động rất tốt.

Meow ô

đợi đến khi Tiểu Hồ tỉnh lại thì, chúng ta một chuyến bốn người đã đến Địa phủ rồi.

Có khả năng ngày hôm qua vì thay Hồ ca ca chữa bệnh quá mệt mỏi, cho nên mới ngủ lâu như vậy.

“Tiểu quý, người tỉnh rồi sao?” Hồ ca ca lay lay ta, “Nhìn xem, nơi này chính là Địa phủ a!”

Tiểu Hồ từ từ mở to hai mắt, nhìn chung quanh một chút.

Không có cái gì đặc biệt hết nha! Chẳng phải giống như ở dưới núi sao? Đều có núi có nước, có nước, có cá thối...

Sớm biết vậy sẽ không bảo Hồ ca ca đi bắt cá rồi...

“Đây gọi là Nại Hà.” Chủ nhân chỉ con sông ở trước mặt ta nói.

Meow ô

thì là Nại Hà dài như vậy a! Thật sự không tồi đó! Nhìn kỹ coi nào, chẳng những có cá, còn có ngỗng và vịt nha.

Meow ô

~ Con sông này thật tốt a, không hiểu sao mọi người lại sợ nơi này tới vậy nữa. Nếu là ta, nhất định mỗi ngày sẽ đều quanh quẩn ở nơi này bắt cá ăn.

“Kia là cầu Nại Hà.” Huyền Phong chỉ lên cây cầu kiều bắc ngang sông.

Kéo kéo Hồ ca ca hưng phát nói, “Nhìn a, cầu thật đẹp!”

Hồ ca ca diện vô biểu tình nói “Nếu những... Quý Hồn muốn đầu thai rớt xuống sông thì giải quyết như thế nào đây?”

Meow ô

Hồ ca ca thật là dần, “Vậy trước đừng leo lên vội, ở dưới sông bắt cá ăn trước là được thôi.”

Thế nào? Tiểu Hồ rất thông minh a!

“Tiểu quý, người cho rằng ai cũng giống như người thích ăn cá sao?” Hồ ca ca vô lực nói.

“Cái kia... Bọn hần có thể sẽ thích ăn thịt ngỗng mà!” Trong sông không phải có rất nhiều ngỗng đó sao?

Hồ ca ca ần ần thái dương, sờ sờ đầu của ta, “Đừng nghiên cứu vấn đề này nữa, nhanh đi tham quan một chút đi!”

Meow ô

~ Cái gì nha! Cái vấn đề này không phải là do hần hỏi ra sao?

Đi qua cầu Nại Hà, ta nhìn không được quay đầu nhìn cá trong sông...

Ai, có thể vừa ăn vừa xem thì tốt rồi, chúng thoát nhìn rất ngon nha....

Đi đi lại đi, đến trước một cái phòng rất lớn.

“Đây là văn phòng của Diêm Vương.” Chủ nhân giới thiệu.

Ngẩng đầu nhìn, trước phòng còn có một tấm bảng đẹp, mặt trên viết “Tiệm cơm Nhiều Tiền,” bên cạnh còn có một bức vải đỏ, viết “Hoan nghênh quang lâm” thật to.

Meow ô

hóa ra là tiệm cơm của Diêm Vương...

Đi vào trong, thật đúng là sinh ý thịnh vượng, tất cả chỗ ngồi đều đã kín hết rồi.

Chủ nhân nhìn nhìn vào trong, đột nhiên hô lớn một tiếng, “Thái Bạch!”

Meow ô

~ Thái Bạch? Có phải là sao Thái Bạch không? Nhìn nhìn về phía Huyền Phong không nói gì mà hỏi.

Huyền Phong gật gật đầu.

Theo chủ nhân ngồi xuống bàn, thì ra sao Thái Bạch là một người rất trắng rất trắng, không đúng, là thần a. Hắn thoạt nhìn rất trẻ! Tuyệt không có gì, nhiều lắm là hai mươi tuổi thôi.

Nhìn hắn và chủ nhân chuyện trò vui vẻ, Thái Bạch uống rất nhiều sữa bò a!

Hắn đúng là rất thích sữa bò, lúc nói chuyện phiếm với chủ nhân, hắn đã uống hết một chén sữa lớn rồi.

Kéo kéo Hồ ca ca, hướng hắn cười cười.

Hồ ca ca hiểu ý, vẫy tay gọi tiểu nhị làm một ít đồ ăn vặt.

Meow ô

~ Đã vào Địa phủ, đương nhiên là muốn thưởng thức mỹ thực ở đây a!

Hồ ca ca nói chủ kê chúng ta không cần lo tới vấn đề tiền bạc, cho nên chúng ta cứ yên tâm ăn đi. Đặc biệt là Huyền Phong, hắn ăn đến vui vẻ nha!

19. Chương 19

Cùng với Hồ ca ca đi bắt cá, đương nhiên, mấy con cá kia đều là do Tiểu Hồ ăn sạch a!

Cá quả là món ngon nhất trên đời, hương vị tuyệt đỉnh!

Cái bụng ăn đến no căng, vỗ vỗ cái bụng nhỏ vài cái, lại để cho Hồ ca ca ôm quay trở về.

Lúc về tới, Lương Lương đã về với Ngọc Đế rồi.

“Lương Lương sao lại đồng ý về với Ngọc Đế a?” Lúc này Tiểu Hồ còn thấy Lương Lương rất tức giận mà.

Chủ nhân cười cười, chỉ tay về phía sau tiểu ốc kia, “Các ngươi đến phòng đó xem thì sẽ biết.”

Tiểu Hồ ngạc nhiên, kéo Hồ ca ca cùng đi đến đó nhìn xem.

Sao muốn có câu trả lời lại phải đến sau tiểu ốc đó vậy a!

Sau tiểu ốc là một khoảng đất tuyết, rất trống trải.

Trên mặt tuyết có khắc sâu hai chữ...

Meow ô

~ Tiểu Hồ không có hiểu hai cái chữ kia là gì a! Hai chữ kia là có nghĩa gì đây?

“...Hình như là ... “thư tình”.” Tại sao trên đầu Hồ ca ca có thêm mấy đạo hắc tuyến vậy?

Thư tình? Vậy chắc là một thứ rất đẹp rất mỹ rồi!

Không phải sẽ có rất nhiều nội dung sao? Sao trên mặt đất chỉ có hai chữ này vậy?

Không nghĩ tới Ngọc Đế ngoại trừ việc nói chuyện ngắn gọn ra, ngay cả viết cũng phải súc tích như thế...

Hay là, Ngọc Đế chỉ biết có hai chữ này, cho nên mới viết ít như thế?

Meow ô

~ Tiểu Hồ nhìn chung quanh một lần nữa, không còn chữ gì khác a!

Lương Lương chắc là không phải bị hai chữ này lừa quay về đi?

Y thật dần a! Còn muốn dần hơn Huyền Phong...

“Lương Lương nói Ngọc Đế chưa từng viết thư tình cho y, cho nên mới sinh khí bỏ nhà ra đi.” Huyền Phong ở bên cạnh giải thích. “Sau đó Ngọc Đế mới nói sẽ viết thư tình đẹp nhất cho y.”

Meow ô

~ Hoàng mẫu nương nương rời nhà trốn đi... Ngọc Đế ngay tại trên mặt tuyết viết xuống hai chữ thư tình để hồng y trở lại?

“Bất quá, hai chữ này đúng là viết rất đẹp!” Ta chỉ tay lên hai chữ được viết trên mặt tuyết nói với Hồ ca ca.

Hồ ca ca khinh thường hừ lạnh một tiếng, lại ôn nhu cười với Tiểu Hồ: “Tiểu quỷ có muốn xem thư tình hấp dẫn hơn không?”

Meow ô

~ dĩ nhiên muốn ah!

Ta không ngừng gật đầu.

“Tiểu quỷ đi theo ta.” Hồ ca ca kéo tay của ta đi về hướng chỗ mới vừa ăn cá.

Nhìn hân đem xương cá còn dư tụ lại một chỗ, sau đó mới bắt đầu xếp thành chữ, chính là hai chữ “Thư tình”.

Meow ô

~ nếu là cá tươi thì tốt hơn a, nhìn qua mùi vị hơn nhiều. (= =)

“Hồ ca ca sau này mỗi lần bắt cá đều xếp như vậy được không?” Kéo kéo ống tay áo của Hồ ca ca, ta làm nũng.

Nếu mỗi ngày đều được nhìn thấy loại thư tình này, Tiểu Hồ nhất định sẽ càng hạnh phúc.

Hồ ca ca gật đầu, hân đáp ứng rồi a!

Thật tốt quá! Sau này Tiểu Hồ cũng có thể ăn “Thư tình” mỹ vị rồi a!

Thư tình quả nhiên là đồ tốt, trách không được nương nương vì nó mà bỏ nhà ra đi.

Sau khi Lương Lương đi rồi, trên núi thanh nhàn hơn nhiều.

Huyền Phong lại có thể cùng chủ nhân ngủ ở trong phòng, cho nên y rất cao hứng cười suốt ngày.

Dĩ nhiên là đi đôi với việc bị chủ nhân mắng “dần”.

Hiện tại Tiểu Hồ thừa lúc Hồ ca ca đi nhặt củi, cố ý chạy đến trước mặt chủ nhân hỏi hân một vấn đề rất trọng yếu “Bệnh của Hồ ca ca có biện pháp trị tận gốc hay không a?”

Meow ô

~ Tại sao chủ nhân và Huyền Phong đều cười không ngớt vậy?

“Ha... Ha... Trị tận gốc sao? Cái này đơn giản a! Áp xuống là được rồi.” Huyền Phong ôm lấy cái bụng cười đến phát đau nói.

Cắt? “Không được.”

Lời đề nghị của Huyền Phong bị Tiểu Hồ bác bỏ ngay lập tức, y cười nói: “Người đau lòng cho Hồ ca ca người sao?”

“Không phải! Tiểu Hồ không biết dùng dao, sợ sẽ cắt trúng tay của mình a, hơn nữa muốn cắt cái gì của Hồ ca ca?” Tiểu Hồ không hiểu nha!

“Khực, Tiểu Hồ ngoan, đừng nghe cái con hồ ly đệ nhất thiên hạ đàn này nói.” Chủ nhân vẫy vẫy ta, Tiểu Hồ ngoan ngoãn đi đến trước mặt chủ nhân. “Bệnh của Hồ ca ca người không có biện pháp chữa trị khác, chỉ có một loại thôi.”

Meow ô

~ Là như vậy phải không?

Tiểu Hồ suy nghĩ thật kỹ mới được...

Thật sự không còn cái phương pháp nào khác sao? Có phải Hồ ca ca bị bệnh nan y rồi phải không?!

Meow ô

~ “Tiểu Hồ nhất định sẽ tìm ra biện pháp! Ta nhất định phải chữa khỏi cho Hồ ca ca! Phải chặt đứt mới được!”

“Phải chặt đứt?!” Huyền Phong trừng mắt, “Tiểu Hồ không phải là muốn giết Đại Hồ chứ?”

Meow ô

~ Sao lại như vậy được a?!

“Tiểu Hồ... Người dùng sai từ rồi...” Chủ nhân nhin cười nói.

Có sao? Đây là từ Tiểu Hồ mới học được a! Dùng sai rồi sao?

Meow ô

~ chút nữa phải hỏi Hồ ca ca mới được.

20. Chương 20

Meow ô

Đồ ăn ở tiệm ngon này đúng là rất ngon nha, trách không được Diêm Vương thu được lợi nhuận nhiều như vậy.

Chủ nhân nói mỗi ngày Diêm Vương đều kiếm được một khoản tiền có thể cho chúng ta ăn rất lâu rất lâu a.

Chủ nhân đã nói thật lâu, như vậy tiền của Diêm Vương nhất định có rất nhiều rồi.

“Không biết tiền ở Địa phủ và Thiên Đình có khác cái gì không a?” Tiểu Hồ tò mò á!

Mỗi địa phương dùng bạc không giống nhau, cho nên Địa phủ chắc cũng không có giống chứ hả?

“Giống Thiên Đình a! Bằng không thì Thái Bạch dùng cái gì trả tiền nha?” Huyền Phong vừa ăn vừa giải thích.

Meow ô

~ Tiểu Hồ cảm thấy tương ăn của Huyền Phong thật khó coi nha.

“Giống nhau sao?” Không phải ở Thiên Đình và Địa phủ phải phân biệt với nhau sao?

“Trộm nói cho các người biết một bí mật a!” Huyền Phong thần bí bảo ta và Hồ ca ca đưa lỗ tai tới gần y, “Diêm Vương cũng là thần tiên trên trời, vốn hẳn phải cùng các thần tiên khác ở trên Thiên Đình, nhưng sau lại xuống Địa phủ ở, các người biết nguyên nhân vì sao không?”

Y lại chọn ra một cái trọng tâm rồi.

Ta và Hổ ca ca cùng lắc đầu, đợi y nói tiếp.

“Hắc hắc, bởi vì Diêm Vương có một tật xấu lớn ời là lớn a.” Nói đến đây, Huyền Phong lại cố ý ngừng thêm một chút.

“Tật xấu gì?” Tiểu Hổ nhìn thấy Hổ ca ca nắm chặt nắm đấm, lập tức hỏi, miễn cho Huyền Phong nói quá chậm mà bị ăn đấm..

Huyền Phong uống một ngụm trà, cười ha hả nói: “Diêm Vương a! Tật xấu của hắn cũng không tính là bí mật gì hết a! Thần tiên trên trời dưới đất cũng đều biết hết rồi. Đó chính là bệnh sợ độ cao a, vì thế, hắn không thể cũng không dám ở chỗ nào cao cao, hướng chỉ là ở trên bầu trời a, chỉ cần chỗ nào đó có chữ “Cao” hắn liền sợ rồi.”

Meow ô

Tiểu Hổ chưa từng nghe qua chứng bệnh “Sợ độ cao” này a!

Nếu Diêm Vương sợ độ cao như vậy, vậy hắn nhất định không dám tới Tuyết Sơn chơi với Tiểu Hổ rồi, thật đáng tiếc! Tuyết Sơn đẹp lắm a, nhưng hắn lại không dám tới...

“Đúng a! Thật không nghĩ tới cái bệnh cởn con của ta “thần tiên trên trời dưới đất đều biết hết” nha! Bỏn vương thật muốn con hồ ly miệng rộng người giải thích một chút.” Một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Tiểu Hổ ngẩng đầu nhìn, meow ô

~ là một gương mặt đen cực đẹp trai a!

Đương nhiên, không có đẹp bằng Hổ ca ca rồi, cũng không suât bằng Hổ ca ca!

Huyền Phong mặt cứng đờ xoay người nhìn, “Hắc hắc... Diêm Vương lão đại... Người đến rồi sao... Thật là trùng hợp....”

Tên đẹp trai mặt đen này là Diêm Vương đại nhân? Hắn cười lạnh một tiếng, đôi mắt đảo qua Huyền Phong, “Đúng a! Quả là “tình cở” mà! Không “tình cở” sao được..., ta thực sự không biết là ai ở sau lưng đem cái bệnh cởn con của ta nói ra a!”

“Diêm Vương lão đại, đã lâu không thấy a.” Chủ nhân hướng Diêm Vương mặt đen cười cười, sau mới chỉ ta và Hổ ca ca, “Hôm nay mang hai tiểu quỷ này tới chơi a.”

Diêm Vương mặt đen liếc nhìn ta và Hổ ca ca, “Trước kia có nghe nói người nuôi một con mèo, không nghĩ mới có vài năm không gặp, người lại nuôi thêm một con cạp.”

Meow ô

~ Không hổ là Diêm Vương, có thể nhìn thấy Tiểu Hổ và Hổ ca ca không phải là đồng loại với nhau a, xem ra, hắn mạnh hơn chủ nhân rồi!

“Cạp? Không phải rồi! Đại Hổ và Tiểu Hổ đều là mèo nha!” Chủ nhân phát phát tay, cười nói.

Diêm Vương ngờ ngác một chút, sau mới nở nụ cười, thấp giọng nói “Người vẫn giống như vậy, luôn không phân biệt được con mèo với con cạp.”

Meow ô

~ Diêm Vương lúc cười mặt không có đen a!

“Người nói cái gì?” Có thể Diêm Vương nói nhỏ quá làm cho chủ nhân không nghe được.

Tiểu Hổ vụng trộm liếc mắt nhìn Hổ ca ca bên cạnh.

Meow ô

~ Sắc mặt không thay đổi, hắn không nghe được lời Diêm Vương nói a!

Bất quá, nếu Hổ ca ca biết Tiểu Hổ không phải là cạp, hắn có còn chơi với ta không?

“Không có gì.” Diêm Vương phát phát tay, đảo mắt nhìn Huyền Phong, “Còn hồ ly người vẫn không thay đổi a, luôn leo đeo theo bên cạnh Ngôn Ngôn.”

“Hắc hắc... Ta thích Ngôn Ngôn!” Huyền Phong cười vui vẻ.

Meow ô

~ Tiểu Hồ thấy khuôn mặt chủ nhân đỏ lên rồi a!

“Hiếm khi các người đến đây, hôm nay ta mời khách a!” Diêm Vương hào phóng nói.

Meow ô

~ thật tốt!

“Thật sao?! Ta đây muốn mười chén sữa bò!” Thái Bạch nghe thấy có người mời khách, tinh thần lập tức sáng lạng nói.

“Người còn uống nữa?!” Diêm Vương trừng mắt nhìn Thái Bạch, “Người đã uống hết hai mươi chén rồi! Uống nữa không sợ đau bụng sao?!”

Meow ô

~ Thần tiên cũng sẽ đau bụng sao?

“Uống ngon mà...” Bệ miêng, Thái Bạch ủy khuất nói.

“Được rồi, người muốn uống thì uống đi a! Dù sao ta cũng có rất nhiều bò, không sợ người uống hết sữa.” Diêm Vương cười nói xong nhìn về phía ta và Hồ ca ca, “Cái người ăn xong rồi ta sẽ mang các người đi tham quan Địa phủ một chút! Nơi này có rất nhiều địa phương người thường không thể nhìn thấy a!”

“Cảm ơn a!” Ta là một con mèo lễ phép a!

Meow ô

~ Xem ra Diêm Vương là một thần tiên tốt nha!

“Tiểu quỷ rất vui sao?” Diêm Vương ly khai, thanh âm rầu rĩ của Hồ ca ca liền truyền đến.

Hôn hôn mặt Hồ ca ca, “Có thể cùng với Hồ ca ca ở đây chơi, lại có Diêm Vương làm hướng dẫn viên du lịch, đương nhiên vui!”

“Đó!” Hồ ca ca hôn trở lại, sau mới bắt đầu thay Tiểu Hồ gấp đồ ăn.

Meow ô

~ Đã nói Hồ ca ca là tốt nhất rồi a! Tiểu Hồ thích nhất là Hồ ca ca!

21. Chương 21

“Thực hạnh phúc, hôm nay có sữa bò uống miễn phí a.” Thái Bạch meo meo cười nói.

Nhìn hần uống đến hạnh phúc, Tiểu Hồ cũng muốn uống thử một chén á!

“Tiểu quỷ, muốn uống có phải không?” Còn không đợi ta lên tiếng, Hồ ca ca đã đem cho ta một chén sữa đầy.

Meow ô

~ Hồ ca ca quá tốt rồi đó a.

Trước tiên liếm thử một ngụm nho nhỏ đã, phát giác hương vị thật sự không tồi, thế là há miệng uống luôn cả một ngụm lớn.

“Uống ngon thật nha! Hồ ca ca cũng uống thử đi.” Đem chén sữa bò còn dư cho Hồ ca ca, hần không nói hai lời tiếp nhận để ở một bên, sau đó tiến gần tới mặt Tiểu Hồ, liếm liếm cánh môi.

“Không tệ, thật ngon nha!” Hồ ca ca hài lòng nói.

Môi của Tiểu Hồ ngon hơn sữa bò sao?

Meow ô

Tiểu Hồ cũng muốn liếm thử...

U-a.. a.... Không có cảm giác gì hết nha, nhưng vẫn còn liếm thấy mùi sữa, rất thơm.

Hồ ca ca nhất định là vị giác có vấn đề rồi a!

“Kính nhờ, các người không biết là nóng quá rồi hay sao?” Huyền Phong hô lên. “Mấy chuyện này mời các người về nhà rồi làm tiếp có được không a!”

Cái gì nha! Tiểu Hồ không có làm chuyện sai mà.

Ừc ừc miệng, ta ừ ừ khuất nhìn Huyền Phong.

Hồ ca ca cũng trừng mắt với hắn, Huyền Phong không sợ ta “nhìn”, nhưng mà sợ Hồ ca ca “trùng”.

Cho nên hắn vừa mới cảm nhận được ánh mắt của Hồ ca ca đưa tới, liền lập tức cầm miệng. Chợt nhớ tới cái gì đó lại cười rộ lên, vầy vầy tiểu nhị, kêu một oản sữa bò, lại từng ngụm từng ngụm uống hết, sau mới bĩu môi hướng tới người chủ nhân đang nói chuyện phiếm với Thái Bạch: “Ngôn Ngôn, người cũng uống thử sữa bò đi a...”

Meow ô

~ Huyền Phong có phải cũng muốn chủ nhân liếm thử?

Nhưng Tiểu Hồ vừa mới thử qua rồi nha, hương vị cũng có gì khác biệt đâu!

“Chủ nhân, Tiểu Hồ thử rồi, sữa bò ngon hơn môi nha!” Ta theo trực giác mà nói ra.

Meow ô

Tiểu Hồ nói sai gì sao? Sao Hồ ca ca có vẻ muốn cười đến vậy, mà thân thể Thái Bạch thì lại như cố nén cái gì đó run đến sợ luôn, mặt của chủ nhân càng ngày càng đỏ, ra sức đập cái miệng đang bĩu ra của Huyền Phong.

Meow ô

chủ nhân đối với Huyền Phong thật là bạo lực mà...

Một chuông kia thật sự là dùng sức rất nhiều a! “Ba~” một tiếng, Tiểu Hồ nghe rất rõ rang.

Huyền Phong lưng tròn nước mắt ngơ ngác nhìn gương mặt đang hồng thắm của chủ nhân.

Meow ô

~ mấy chuyện này thường xuyên diễn ra ở Tuyết Sơn rồi, cho nên Tiểu Hồ và Hồ ca ca cũng xem đến thành thói quen luôn.

Nhưng mà ở đây không phải là Tuyết Sơn, cho nên mọi ánh mắt đều hướng về chúng ta, làm cho mặt chủ nhân càng lúc càng đỏ hơn, ngược lại, Huyền Phong rất nhanh đã hồi phục lại bình thường, càng không ngừng gấp đồ ăn đưa tới chén chủ nhân, miệng còn nói chủ nhân ăn nhiều chút...

“Ngôn Ngôn, đã lâu không thấy bộ dạng này của người nha...” Thái Bạch ngốc ngốc nhẹ gật đầu, lẩm bầm lẩm bầm nói “Quả nhiên chỉ có Huyền Phong mới làm cho người lộ ra loại tình cảm này...”

Meow ô

~ Cái này có phải nói rằng chủ nhân cũng rất thích Huyền Phong không?

Chủ nhân nghe Thái Bạch nói xong, lại xấu hổ đỏ mặt lần nữa, Huyền Phong ngược lại vui vẻ cười, có thể nhìn thấy y thật sự cao hứng, tuyệt không giống như cái người vừa mới bị đánh xong.

Người bị đánh sẽ rất cao hứng sao?

Ta nhìn bộ dạng Huyền Phong cười đến thoải mái, lại nhìn nhìn Hồ ca ca. Nghĩ thầm, nếu Tiểu Hồ cũng đánh Hồ ca ca một phát, hẳn có phải cũng cao hứng giống Huyền Phong không?

Nhưng mà... Hồ ca ca là cạp a! Nếu hung dữ lên... Meow ô

Tiểu Hồ sợ nha!

Tuy hẳn rất đau rất đau Tiểu Hồ, nhưng nếu ta đánh hẳn, hẳn vẫn sẽ tức giận a!

U-a...aaa... Vẫn phải ngấm lại thôi, chủ nhân đánh một con hồ ly, đương nhiên không cần sợ. Nhưng mà Tiểu Hồ muốn đánh là một con cạp Hồ ca ca a,... Có phải là không cần mạng con mèo này nữa rồi hay không a?

Ăn xong, Diêm Vương mang bọn ta đi ngắm cảnh địa phủ, Thái Bạch nói hẳn hiện tại rất rảnh, cho nên cũng đi theo bọn ta.

“Đúng rồi, hôm hôm hai người Lương Lương cũng tới a.” Diêm Vương trước tiên mang bọn ta lên lầu ba “Tiệm cơm Tiền Nhiều”, nơi này tầng cao cấp của quán, nghe nói chỉ là để cho văn phòng dùng thôi.

Đẩy cửa bước vào, quả nhiên thấy Hoàng Phủ Lương Lương và Ngọc Đế đang lôi kéo một nam tử nói chuyện phiếm.

Nghe tiếng thì chỉ biết Lương Lương cùng nam tử kia nói chuyện thôi, Ngọc Đế vẫn ít nói như trước, giống như không tồn tại a.

“Ngôn Ngôn, các người đã tới a! Tiểu Hồ và Đại Hồ cũng ở đây luôn sao!” Lương Lương bỏ nhào lên ta.

Meow ô

Hồ ca ca ngăn y lại nè.

Lương Lương bẹt miệng, bỏ nhào qua chủ nhân, lại bị Huyền Phong chặn.

Kết quả, y tiếp tục bẹt miệng, nhìn bốn phía, quyết định hướng tới chỗ nam tử vừa mới cùng nói chuyện bỏ nhào tới, nhưng cũng không thành công vì bị Diêm Vương mặt thối ngăn lại.

Cuối cùng, Lương Lương một bên bẹt miệng méo máo, một bên bỏ nhào qua ***g ngực của Ngọc Đế.

“Hắn là Phán Quan Địa phủ mà người thường thường nói.” Tự động bỏ qua Lương Lương và Ngọc Đế, Thái Bạch giới thiệu tên nam tử kia.

Meow ô

~ y thoát nhìn rất khôn khéo a!

Sổ sách trên tay nam tử có phải gọi là “Sách Sinh Tử” hay không?

Mọi người dưới núi nói Phán Quan quản chuyện sinh tử, không biết sinh mạng của mèo và cạp có quản luôn hay không?

Ánh mắt Tiểu Hồ chuyên chú nhìn quyển sổ ghi chép không nhỏ cũng không lớn, tò mò hỏi “Cái này có phải là “Sách Sinh Tử” không?”

“Sách Sinh Tử”? Phán Quan ngây người một hồi, sau đó lấy lại tinh thần cười nói với ta: “Đây chỉ là sổ sách thôi a! Không phải là “Sách Sinh Tử” gì đó a!”

Meow ô

~ sổ sách?

“Tiểu Hồ đừng có quá tin vào chuyện nhân gian.” Huyền Phong cười cười nói, y định thò tay sờ sờ đầu ta, nhưng bị ánh nhìn chăm chăm của Hồ ca ca mà buông tha cho cái quyết định đó.

Meow ô

~ sao cái gì cũng khác biệt với nhận thức của Tiểu Hồ vậy!

Địa Phủ... Đúng là cái địa phương thú vị quá a!

22. Chương 22

“Là sổ sách gì vậy?” Ta ngạc nhiên a!

Phán Quan giơ sổ ghi chép trong tay lên, cười nói: “Người nói bản này hả?”

Gật gật đầu, Tiểu Hồ đúng là nói đến cái cuốn này a.

“Cái này là sổ ghi chép thu chi của Địa Phủ.” Phán Quan giải thích.

Thu chi? Danh từ này thật thâm ảo quá a, Tiểu Hồ nghe không hiểu!

Gãi gãi đầu, không hiểu không hiểu không hiểu a...

“Đừng nói mấy chuyện nghiêm túc quá a!” Lương Lương khoát khoát tay nói: “Hiếm khi bọn hần đến đây, chúng ta cũng còn một ngày nghỉ, cùng đi dạo chơi xung quanh đi!”

Meow ô

~ Ta thích cái đề nghị này của Lương Lương a!

“Theo như ta biết, Lương Lương người hình như không có được nghỉ phép thì phải, cái kia xin hỏi người hôm nay có phải là trộm trốn việc hay không?” Tiểu Bạch bắt bẻ cười hỏi.

Lương Lương thật thà lâm vào trầm tư, suy nghĩ thật lâu, lâu đến nỗi tới lúc chúng ta đã rời khỏi “Tiệm Cơm Tiền Nhiều”, y mới chậm rãi trả lời: “Ta hôm nay là giả vờ tự do a!”

Meow ô

~ đây là lần đầu tiên Tiểu Hồ nghe thấy cái từ “giả vờ tự do” đó nha!

Sao trên đầu mọi người đều chảy ra một đồng mồ hôi vậy?

Lương Lương nói sai gì sao?

Mặc kệ, chủ yếu bây giờ phải hưởng thụ cho tốt cái “ngày nghỉ tự do” này a!

“Thái Bạch, vậy còn người? Người không có việc gì làm sao?” Huyền Phong lại hỏi Thái Bạch.

“...” Mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, đầu Thái Bạch cúi thật thấp thật thấp a...

“Người đừng có trêu đùa giỡn cợt hần.” Chủ nhân lạnh lùng trừng mắt với Huyền Phong, phi thường hữu hiệu, Huyền Phong lập tức im lặng.

Meow ô

~ chủ nhân thật uy phong a!

Hắc hắc! Một đám chúng ta ở Địa phủ này thật giống đoàn du khách đi tham quan a!

Diêm Vương và Phán Quan là hướng dẫn viên du lịch, còn chúng ta là du khách.

“Chúng ta định thành lập một công ty du lịch, lợi nhuận không biết là có nhiều không nữa?” Phán Quan trầm nghĩ.

Meow ô

Phán Quan thật khôn khéo a!

Ngay cả thời điểm du ngoạn cảnh trong đầu cũng toàn là tiền...

“Tiểu quý, ánh mắt của người như vậy là sao? Ngơ ngác, có phải là chưa tỉnh ngủ hay không?” Hồ ca ca lo lắng sờ trán ta.

Meow ô

~ Tiểu Hồ mới không phải là con mèo lười đâu a!

“Tiểu Hồ không muốn ngủ! Ta chỉ là nghĩ Phán Quan đáng ra phải làm Thần Tài mới đúng.”

Phán Quang khôn khéo, nhất định sẽ làm cuộc sống dân chúng trong thiên hạ rất giàu có a.

“Tiểu Hồ, y vốn là Thần Tài mà!” Thái Bạch nghe được, liền đi tới nói “Chỉ là có một tên đàn sợ độ cao nào đó rẽ vào, cho nên mới thay chức.”

Thái Bạch và Huyền Phong cùng nhau cười to, bắt chặp cái trừng mắt của Diêm Vương lão đại.

“Tên đàn sợ độ cao” mà Thái Bạch nói chính là Diêm Vương đang ở trước mặt a.

Meow ô

~ Thì ra là như vậy!

Cái kia... Từ Thần Tài thành Phán Quan, đây rốt cục là thăng chức hay là giáng chức đây?

Lắc đầu, cái đầu mèo của Tiểu Hồ nhỏ lắm a, không nghĩ ra cái loại vấn đề thâm ảo này đâu!

Không phải Tiểu Hồ dần mà! Chỉ là đầu mèo vốn rất nhỏ, cho dù hiện tại đã thành người, đầu cũng có lớn hơn được bao nhiêu đâu. Cho nên a! Tiểu Hồ không cần phải nghĩ tới mấy việc này, đúng không a? (Nói nhiều như thế để làm gì nha? Căn bản chính là người không muốn suy nghĩ thôi, đồ mèo dần!)

“Đại Hồ, Tiểu Hồ, nàng chính là Mạnh Bà nổi danh ở Địa phủ a! Mau tới chào hỏi.” Chủ nhân nói.

Tiểu Hồ nhìn thấy một vị lão bà bà rất già, nếp nhăn trên mặt xuất hiện hằng hà sa số, nhưng nhìn cũng rất là hiền lành.

Meow ô

~ Tiểu Hồ thật biết điều ở trước mặt chào hỏi với nàng.

Mấy con mèo con khi chào hỏi toàn là liếm liếm, cho nên Tiểu Hồ cũng liếm...

Meow ô

ta bị Hồ ca ca đột ngột ôm vào ngực a!

Sao vậy?

“Tiểu Hồ, ngươi muốn làm cái gì?” Hồ ca ca thực hung!

“Chào hỏi mà!” Hồ ca ca tức cái gì nha, Tiểu Hồ chỉ là chào hỏi bình thường thôi mà.

“Ha ha, Tiểu Hồ nghe lời thật a!” Mạnh Bà thò tay gỡ gỡ đầu ta.

Meow ô

~ rất thoải mái a!

“Khục, khục, đã lâu không thấy, thân thể của ngươi cũng không tệ lắm a!” Chủ nhân nhìn cười hỏi Mạnh Bà.

“Không tệ không tệ, lão thái bà ta gần đây rất tráng kiện, một điểm không khỏe cũng không có.” Mạnh Bà mang bọn ta đến một cái lều cỏ, lại rót cho chúng ta mỗi người một chén trà.

Nhìn chén trà, cái này là trà Mạnh Bà trong truyền thuyết sao?

Nghe nói sau khi uống đầu óc sẽ trống trơn, quên hết toàn bộ a!

Tiểu Hồ không muốn quên đâu!

Meow ô

đầu của Tiểu Hồ vốn đã không lớn, bây giờ không muốn xóa hết ký ức trong đầu đâu...

Không nê không nên, Tiểu Hồ không muốn uống trà này đâu!

Uống trà này rồi, Tiểu Hổ sẽ quên Hổ ca ca, chủ nhân, còn có Huyền Phong...

“Tiểu Hổ, sao ngươi không uống?” Thái Bạch hỏi ta.

U-a..aaaa... Có thể nói ra lý do sao?

Không nói thì tốt hơn.

Đem đầu vui vào trong ngực Hổ ca ca, như vậy sẽ không cần trả lời câu hỏi của Thái Bạch rồi.

A... Ta thật thông minh a!

“A...” Meow ô

Sao mọi người lại cười vậy? Ngay cả ngực của Hổ ca ca cũng chấn động luôn a!

Hừ hừ hừ! Tiểu Hổ biết rồi, nhất định là đang cười Tiểu Hổ phải không?

23. Chương 23

Đi dạo cả ngày, Diêm Vương đưa chúng ta trở lại “Tiệm Cơm Tiền Nhiều” nghỉ ngơi, nói ngày mai sẽ vào trong thành Địa phủ dạo chơi.

Chủ nhân ở cùng với Huyền Phong, Tiểu Hổ và Hổ ca ca ở chung. Hai người Lương Lương thì trở về Thiên Đình, bởi vì có người xuống báo bọn hắn nhanh trở về xử lý chút sự tình.

Ngay cả Tiểu Bạch cũng gấp gấp chạy về theo.

Meow ô

~ Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“Tiểu quý, nếu ngươi lại bỏ nhào lên người khác lần nữa, ta sẽ ăn ngươi a.” Hổ ca ca thật hung a!

Ăn? Không thể nào! Hổ ca ca mặc dù là cộc, nhưng cũng không nên ăn Tiểu Hổ a?

“Tiểu Hổ không có nháo mà!” Ừ ừ miệng, không thích Hổ ca ca như vậy tí nào.

Hổ ca ca đem ta đặt lên đùi, dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn ta, “Ngươi có nháo thì có, dám thè lưỡi ra liếm người khác.”

Nhớ tới lúc chào hỏi cùng Mạnh Bà, thái độ của Hổ ca ca thật không lễ phép chút nào!

Tiểu Hổ chỉ là cùng nàng chào hỏi thôi mà, cũng không có làm cái loại sự tình người không dung, Hổ ca ca lại rất không cao hứng cho ta liếm liếm nàng.

“Tiểu Hổ không có!!” Ta chưa, chưa, ta chưa có nháo.

Đó là chào hỏi, Tiểu Hổ không có làm chuyện gì xấu hết.

“Ngươi đàn!” Hổ ca ca hỗn hển ở bên tai ta rống lên một tiếng.

Che lại cái lỗ tai bị chấn kinh không nhẹ chút nào, nhảy xuống đùi Hổ ca ca, Tiểu Hổ dùng hết sức bình sinh hét lại “Hổ ca ca mới là đồ đàn!”

Hét xong lại chạy ra khỏi phòng, một mực hướng ngoài “Tiệm Cơm Tiền Nhiều” bay thẳng ra ngoài!

Lúc ta dừng lại quay đầu nhìn, mới phát giá ra Tiểu Hổ đã chạy đến cái chỗ nào đó ta chưa từng biết.

Meow ô

~ Tiểu Hổ không có cố ý chạy nhanh như vậy a! Ta sợ Hổ ca ca trừng phạt ta bởi vì ta hét với Hổ ca ca a!

Nhìn xung quanh một chút, hình như chỗ này là thảo nguyên a!

Tiểu Hổ như thế nào lại chạy đến nơi này vậy?

Meow ô

~ Nếu lạc đường thì sao đây? Vừa mới cãi nhau với Hổ ca ca, hiện tại hẳn nhất định sẽ không tới cứu ta đâu a.

Hình như đây là địa bàn của đầu trâu mặt ngựa a, khắp nơi đều nhìn thấy thân ảnh của bọn chúng, nhưng gió cũng không lớn lắm, cỏ lại thấp thấp, cho nên ngựa bò trâu gì đó đều hiện thân đầy đủ.

Hừm! Còn có một con heo cái nha! Nho nhỏ, thật đáng yêu!

Ta gãi gãi đầu nó, hắc, nó còn cọ cọ tay ta này!

Chơi vui a!

“NGAO

~ NGAO

~” Bé heo còn biết kêu a! (vậy mấy con heo khác không biết gọi chắc! =.=)

Ôm lấy bé heo, nhìn kỹ lại, mặt con heo này với con khác hình như hơi khác nha, sạch sẽ hơn, hơn nữa hình như còn hiểu được lời ta nói a!

Không tin? Chúng ta chơi đùa chút a!

“Bé heo bé heo, lăn một cái xem nào.” Đem bé heo đặt xuống đất, Tiểu Hổ hào hứng bưng bưng nói.

Bé heo nghiêng đầu một hồi, sau mới chậm rãi nghiêng nghiêng thân... té xuống, “Bình” một tiếng, chấm dứt.

“NGAO ô

~~ NGAO ô

~” Bé heo ô ô kêu một tiếng, mắt dần dần nổi lên chút lệ quang, đứng đưa thân chạy lại bên ta.

Cái này... Bé heo hình như không thể phân biệt được thể nào là lật người thể nào là trở mình a!

Sờ sờ cái đầu heo bị đụng đau (không mắng người nha), Tiểu Hổ ôm nó ngồi trên đồng cỏ, bé heo cọ cọ ngực ta, sau mới nghe thấy tiếng “Ọt ọt ọt ọt”.

Cúi đầu nhìn nó, “Có phải đói bụng rồi không?”

“NGAO

~ NGAO

~” bé heo gật gật đầu a!

Meow ô

~ Nếu Tiểu Hổ không bị lạc đường thì tốt rồi, ta có thể đem người đến “Tiệm Cơm Tiền Nhiều” ăn thật no a...

Nghĩ đến “Tiệm Cơm Nhiều Tiền” liền nghĩ tới sữa bò, lại nhìn mấy con bò xung quanh...

Meow ô

~ có biện pháp rồi!!!

Tiểu Hổ ôm bé heo, im lặng tiếp cận một con bò gần đó, trong lúc ta đang nghĩ “trộm” một ít sữa, thì con bò kia trừng mắt nhìn ta, sau đó cả đám bò đồng loạt xông về phía ta.

Meow ô

Tiểu Hổ không phải cố ý mà! Chỉ là bé heo đói bụng cho nên mới nổi tà tâm thôi.

Ta chỉ biết ôm bé heo dốc sức mà chạy.

Meow ô

~ Sao cả ngày hôm nay đều là chạy không vậy nè?

Chạy đến dưới một cái cây, quay đầu lại nhìn thì không còn thấy con bò mỹ vị kia đâu nữa, lúc này ta mới yên tâm ngồi xuống nghỉ ngơi chút.

Bé heo trong ngực không ngừng cọ cọ vào vạt áo Tiểu Hồ, nó còn đưa đầu lưỡi liếm liếm hai điểm nổi lên trước ngực của Tiểu Hồ a.

Meow ô

Tiểu Hồ là mèo đực, không có sữa đâu!

Túm cổ bé heo lên, cho nó cách ta xa một chút.

Ta là một con mèo sợ nhột a, “Người không được làm như vậy!”

Nhìn thấy bé heo đáp ứng giống như gặt đầu, lúc này mới tiếp tục ôm nó, bé heo cũng thành thật nằm trong lòng ta, chỉ truyền ra âm thanh “Ọt ọt ọt ọt” làm cho nó ngẩng đầu nhìn ta say đắm.

Meow ô

~ Người có nhìn ta cũng vô dụng thôi! Ai kêu ta không biết đường về nhà!

Ồ... Hồ ca ca người ở đâu? Tiểu Hồ cũng rất đói a!

Ngồi ngồi, đói đói, chậm rãi ngủ.

“Tiểu quỷ này nhất định mệt chết rồi...” Trong lúc ngủ, hình như nghe được thanh âm sủng nịch của Hồ ca ca a!

“A... Tiểu Hồ ôm bé heo nhìn đáng yêu thật a!” (đây là thanh âm của Huyền Phong)

“Người đừng đánh thức bọn hần!” (thanh âm của chủ nhân a, còn bổ sung thêm một tiếng “đập” nữa, nghĩ cũng biết, nhất định Huyền Phong lại bị đánh.__

Meow ô

~ Đây không phải là ảo giác của Tiểu Hồ a?

Tiểu Hồ bị người ta ôm vào ngực a! Là mùi của Hồ ca ca...

Hắc hắc, nếu Hồ ca ca đến rồi, vậy Tiểu Hồ có thể hảo hảo ngủ một giấc a.

24. Chương 24

“Tiểu quỷ, tỉnh rồi a.” Vừa mới tỉnh lại, bên tai liền truyền đến thanh âm quen thuộc, không phải là Hồ ca ca thì là ai a?

Từ từ hé mắt nhìn một cái, đúng là Hồ ca ca a! Hần cẩn thận đem từng miếng cháo uy đến miệng ta, ta đây hình như là bị đói bụng đến muốn ngủ luôn a.

Meow ô

~ những thứ này ăn thật ngon đó!

“NGAO

~ NGAO

~” Ồ? Đúng rồi! Ta hình như vừa mới kết bạn với một bé heo a.

Nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy bé heo được chủ nhân ôm vào trong ngực, Huyền Phong dứt cho ăn. Huyền Phong rõ ràng là đang bắt măn với bé heo chiếm được cái ôm ấp của chủ nhân, cố ý đem từng ngụm từng ngụm đồ ăn “lách vào” miệng bé heo, khiến cho bé heo không thích.

“Tiểu Hổ, người thiếu chút nữa đem Hồ ca ca của người sợ chết a.” Huyền Phong nhìn thấy ta tỉnh lại, lập tức đặt chén cầm trong tay xuống, đi đến trước mặt ta cười hì hì nói. Thiếu người đút ăn, bé heo bắt mẫn mà “NGAO

~ NGAO

~” gọi.

Nghe Huyền Phong nói, Hồ ca ca đương nhiên gấp đến độ đem tất cả mọi người túm lại thành lập đội “tìm người”, dĩ nhiên là do Hồ ca ca làm đội trưởng.

U-a..aaa... Quan tâm tới ta như vậy, ta liền sẽ làm một con mèo có tấm lòng tha thứ bao la tha cho hành vi rống ta vậy!

Meow ô

~ Tiểu Hổ là một con mèo tốt a!

“Tiểu Hổ, không nghĩ tới người lại tìm được Tiểu Đồ Đan này!” Huyền Phong nhìn bé heo, lại nói, “Thật đúng là mèo mù đụng chuột chết mà.”

Mèo mù? Tiểu Hổ mới không bị mù á!

“Ai là Tiểu Đồ Đan?” Nhất định không phải là ta rồi.

Chủ nhân chỉ chỉ bé heo trong ngực, “Con heo này tên là Thông Minh, cho nên chúng ta gọi hấn là “Tiểu Đồ Đan.”

Cái gì! Tên của người ta rõ ràng là Thông Minh, tại sao lại gọi thành Tiểu Đồ Đan? Tiểu Hổ khó hiểu hỏi chủ nhân. “Tại sao?”

Chủ nhân phát phát tay, bé heo trong ngực lập tức biết thành một tiểu nam hài tầm sáu tuổi, chủ nhân cười cười nhìn ta, “Người tự mình hỏi hấn a!”

Meow ô

~ Ta nhìn tới choáng váng, hóa ra con heo kia cũng có thể biến thành người a!

Ta còn chưa có hỏi, Huyền Phong đã giải thích “Bởi vì nó họ “Ngô”, nhưng hết lần này đến lần khác lại gọi là “Thông Minh”, cho nên, tất cả mọi người gọi hấn là “Tiểu Đồ Đan.”

Úc! Thì ra là như vậy! Trách không được rồi. Nhưng mà, biến thành như vậy, là do cha mẹ hấn cố ý chọc ghẹo hấn sao?

“Ta không phải là Tiểu Đồ Đan!” Bé heo... Úc, không, Tiểu Đồ Đan bĩu môi trừng mắt nhìn Huyền Phong kháng nghị.

Meow ô

~ Tiểu Đồ Đan còn có thể nói a!

Huyền Phong không sợ cái trừng của nó, ngược lại hì hì cười nói: “Người nếu không có ngu ngốc, tại sao cho đến bây giờ còn không học xong biến thân thuật? Người nếu không ngu ngốc, tại sao năm ngoái ăn đến đau bụng? Nếu không ngu ngốc, sao ở Địa phủ lạc đường được a?”

Vừa nghe y nói xong, Tiểu Hổ cũng thật tình đồng ý rằng bé heo đúng là đàn...

Nhìn thấy Tiểu Đồ Đan đỏ mặt, cúi đầu, bộ dáng rất đáng thương.

Chủ nhân nhìn bộ dáng trong ngực, đau lòng ngẩng đầu dùng ánh mắt “bắn” tới Huyền Phong. “Tiểu Đồ Đan ngoan, Tiểu Đồ Đan mới không có ngu ngốc, Tiểu Đồ Đan rất thông minh a!”

Meow ô

~ Chủ nhân có để ý thấy hấn càng nói thì hốc mắt của Tiểu Đồ Đan càng đỏ hay không a...

“Bởi vì... Bởi vì gia gia theo đuổi Hằng Nga tiên tử... Cho nên đem ta ném tới đây...” Tiểu Đồ Đan dùng tiếng nói nhỏ nhỏ giải thích.

Meow ô

~ nó thoát nhìn thật đáng yêu a...

Kéo lấy Hồ ca ca một mực không nói chuyện, chỉ lo nghe bọn hắc nói chuyện, đã quên uy ta ăn cháo rồi.

Hồ ca ca bị ta kéo một phát, lập tức phục hồi tinh thần, lại cho ta ăn... một ngụm cháo.

“Ai là gia gia người?” Ta muốn nhìn thử vị đại tiên kia một chút, là kẻ nào có gan đi theo đuổi Hằng Nga a.

Tiểu Đồ Đan nhìn ta, lộ ra cái mỉm cười ngọt ngào, “Gia gia ta là Thiên Bồng nguyên soái.”

Thiên Bồng nguyên soái? Chưa từng nghe qua... (Trư Bát Giới lão tiên đại tiên có đại lương, người đừng có trách ta a! Dù sao người không phải vì vậy mà bị người đời phỉ nhổ hay sao!)

“Hắc vứt bỏ người để đi theo đuổi một nữ nhân?!” Huyền Phong lớn tiếng kêu lên, sau mới trấn định lại mà nói: “Cái này đúng là rất giống tác phong của hắc...”

“Đừng nháo, Lương Lương bọn hắc vừa mới đi khỏi chính là muốn trở về tìm người.” Chủ nhân mắng Huyền Phong một câu, lại chuyển sang nói với Tiểu Đồ Đan: “Người không cần sợ, Phán Quan vừa đem tin tức của người truyền cho bọn hắc rồi, rất nhanh sẽ có người đón người về nhà.”

Meow ô

~ Tiểu Hồ đã biết tại sao Lương Lương bọn hắc lại lo lắng phải tìm cho ra Tiểu Đồ Đan rồi. Bởi vì nếu hắc không cẩn thận rơi xuống dân gian, cơ hội bị nấu ăn là rất lớn a...

Dân gian có một câu nói, không nhớ rõ nữa, nhưng nội dung hình như là nói những động vật thụt lùi về sau đều có thể ăn.

Cho nên! Loại động vật này nên ít đi thì tốt hơn, miễn cho một đứa không cẩn thận, bị người ăn, vậy thì thật là vô tội a!

Chúng ta quyết định trước ở Địa phủ đi, sau đợi bọn Lương Lương quay trở lại rước Tiểu Đồ Đan rồi mới về nhà.

Mặc dù là không cần phải làm như vậy đâu! Nhưng Tiểu Hồ vẫn rất vui vẻ vì đã tìm được chỗ ở lại Địa phủ chơi lâu hơn a.

Chúng ta quyết định trước tại Địa phủ ở một hồi, đãi lạnh lạnh bọn hắc tới đây tiếp trở lại tiểu đồ đan sau lại về nhà.

Mặc dù là không cần làm như vậy á! Nhưng tiểu Hồ là rất vui vẻ có cái này tương xứng lấy chỗ lưu tại Địa phủ chơi lâu một hồi.

25. Chương 25

Cho bé heo ăn no xong, Lương Lương liền xuất hiện, lần này thiếu Ngọc Đế lạnh lùng kia rồi.

“Tiểu Đồ Đan, người đúng là dần chết, ở Địa phủ cũng lạc đường.” Lương Lương ôm bé heo từ trong ngực chủ nhân lên, ngồi xuống, lại để cho bé heo ngồi tên gối, sau mới...

Tất cả? Xem? A!

Hai tay Lương Lương mạnh mẽ kéo banh khuôn mặt tròn trĩnh của bé heo ra hai bên, rồi lại buông ra.

Meow ô

~ Lương Lương mới vừa chứng minh làn da bé heo co giãn cực kỳ a.

Bé heo nước mắt lưng tròng xoa lấy gò má bị nhéo đến đau của mình, xem ra thật sự rất đau a!

“Người nói, người lần này lại đi tới nơi nào rồi hả?” Lương Lương buồn cười nhìn bé heo đang khóc sụt sùi hỏi.

Thì ra bé heo chẳng những lạc đường, còn lạc đường ở nhân gian rồi a.

“Ta... Ta thiếu chút nữa đã bị người ta nấu lên ăn rồi.” Nước mắt vốn còn đang tại ở hốc mắt giờ đã chảy xuống rồi, “May mà có một thiếu niên đã cứu ta...”

Meow ô

~ Xem ra nó gặp chuyện đáng sợ rồi a!

Lần trước Tiểu Hồ xuống núi, cũng không gặp được chuyện đáng sợ như bé heo gặp a! May mắn may mắn.

Bất quá, nếu bé heo không phải là heo, vậy chắc sẽ không có khả năng gặp loại chuyện đáng sợ này đi? Dù sao loài người cũng rất thích ăn thịt heo a...

Hắc hắc, thật tốt, Tiểu Hồ là mèo.

“Lại có người cứu con heo người?!” Huyền Phong không tin kêu lớn, “Tiểu Đồ Đan người thật may mắn, bằng không, hiện tại, cái thứ chúng ta nhìn chính là một bữa tiệc heo sữa thơm ngào ngạt rồi.”

Bé heo bịt miệng nhìn Huyền Phong.

Chủ nhân tròn mắt trừng Huyền Phong.

Lương Lương..... Hắn chảy nước miếng...

Meow ô

~~ Ta không thích ăn thịt heo, cho nên không có phản ứng gì hết. Nhìn qua Hồ ca ca, hắn cũng không phản ứng, chỉ là vẫn uy ta ăn cái gì đó, thỉnh thoảng còn thay ta lau vết cháo dính trên miệng.

“Thiếu niên kia rất tốt a!” Chủ nhân vẫn còn trừng mắt nhìn Huyền Phong, “Hiện tại không còn nhiều người có lòng hảo tâm như vậy rồi.”

Meow ô

~ Chủ nhân nói đúng a, ta gạt đầu phụ họa, làm cháo dính lem nhem trên mặt, Hồ ca ca thay ta liếm liếm.

“Mới không phải nha!” Bé heo không đồng lời chủ nhân mới nói..., “Người nọ cứu ta, chỉ là bởi vì ta còn nhỏ, hắn nói muốn nuôi ta lớn thêm chút nữa mới ăn...”

Meow ô

~~ loài người thật khôn a...

“Bất kể là như thế nào, người lần sau còn lạc đường, liền bảo thiếu niên kia nấu người.” Lương Lương lau nước miếng bên khóe miệng, buông tiếng thở dài, “Hắn đời trước vốn là một danh tướng, bị người hãm hại mà bỏ mình, mà người giết hắn, đời trước đã giết hại người của hắn, vì ăn trứng thịt heo bị tẩm độc cho nên mới bỏ mạng. Cái này cái như là bị báo ứng đi, nhưng mà vì người, mà thiếu niên kia chẳng những không báo được thù, còn bị giết trước thời hạn...”

Bé heo nghe xong Lương Lương nói ra một đồng lớn, đầu choáng váng bất tỉnh chỉ biết rằng chính mình đem mệnh của vị thiếu niên kia mà sửa mất rồi, nhưng... “Thế gian không có thịt heo sao? Sao lại muốn ăn ta?”

Meow ô

~ Đây mới là vấn đề a! Tiểu Đồ Đan tuyệt không có đàn! Ít nhất nó còn nghĩ ra được cái vấn đề này...

Lương Lương lại buông tiếng thở dài, “Bởi vì sợ người bị ăn, cho nên gia gia của người (chính là đại tiên Trư Bát Giới a!) muốn heo ở thế gian biến mất một ngày, hắn bây giờ còn đang bị Ngọc Đế trách phạt kia! Nói muốn hắn hạ phạm đi giúp một tên hòa thượng gì đó.” (Lão Trư thật vĩ đại!)

Bé heo vừa nghe gia gia bị giáng xuống trần, lập tức nước mắt lưng tròng, “Cái kia... Chờng nào hân mới trở về?”

“Người không cần khóc, gia gia của người rất nhanh sẽ quay trở lại thôi.” Lương Lương sờ đầu của nó nói: “Chính người cũng có việc phải làm a, kiếp sau của thiếu niên kia, người phải hạ phàm giúp hân, bởi vì ở đó cũng sẽ có người muốn hãm hại hân.”

“Đến lúc đó các người cũng phải giúp hân.” Lương Lương chỉ tay về phía ta và Hồ ca ca.

Meow ô

~ Chúng ta có việc phải làm a!

Ta tuyệt không muốn làm việc này a!, chỉ cần có thể thư thư phục phụ đi theo Hồ ca ca và chủ nhân ở Tuyết Sơn, Tiểu Hồ đã vui vẻ lắm rồi.

Ngửa đầu hôn mặt Hồ ca ca, hân đương nhiên sẽ hôn trở lại a!

“Khực! Ta nói hai vị bên kia, có thể không cần “không coi ai ra gì” như vậy có được không?” Huyền Phong hướng chúng ta nói.

Meow ô

~ nào có... Ồ?

Vốn muốn phản bác nhưng khi cúi đầu xuống liền nhìn thấy tay Hồ ca ca đang vươn vào trong vạt của ta, ta liền lập tức im lặng.

Meow ô

~~ Hồ ca ca háo sắc, lại ngẩng đầu lên, một đám trong phòng không còn một ai...

Meow ô

~ Hồ ca ca thật sự thật sự thật sự rất háo sắc ô

~(phi lễ chó nhìn

=. =)

Chính văn hoàn

26. Chương 26: Phiên Ngoại: Cá Nóc Chịu Khổ

Lời mở đầu: Một con cá nóc muốn hôn Tiểu Hồ, nhưng lại đột nhiên nhớ tới mình là một con cá nóc có độc, nhưng cũng là cá a.

Mà cá... là đồ ăn... mà Tiểu Hồ thích nhất...

Cho nên! Câu chuyện bắt đầu!

Tiểu Hồ Tiểu Hồ

~ Thịt cá nóc không dễ ăn chút nào đâu a

Nàng vạn lần đừng có chộp tới cá nóc ta a (vừa nói vừa hướng mép nước chạy trốn, tuy cá nóc ta rất muốn hôn Tiểu Hồ đáng yêu a

) Đại Hồ sao lại đứng sau cá nóc ta vậy a!!!!!!

Cứu mạng ah!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! (bị Đại Hồ chộp, không biết có bị Đại Hồ lát thành từng miếng thịt cá nóc sống cho Tiểu Hồ ăn không nữa a >”0

Bị đá đến chỉ còn nửa cái mạng cá nóc >0

Tiểu Hồ: Hồ ca ca ~~ Tiểu Hồ không chơi nữa đâu (bộ dạng sắp khóc)

Đại Hổ: Sao vậy? Bị cá nóc đâm sao? (mắt lộ hung quang nhìn bị cá nóc bị đá đến hấp hối)

Cá nóc: oan uổng ah ~~ đại nhân ~~ cá nóc tiểu nhân ta không dám giết người của ngài a ~~ tiểu nhân nào dám đâm bảo bối tâm can của đại nhân người ~~(huống chi mình cũng không nở ah ^0^)

Tiểu Hổ: Không phải ~~ là Tiểu Hổ đói bụng rồi ~~ muốn ăn cá (đem cá nóc túm trong tay người người đói bụng rồi thật muốn ăn cá ah ~~)

Cá nóc: chảy nước miếng (bị bộ dáng đáng yêu của Tiểu Hổ mê hoặc không nghe thấy Tiểu Hổ nói cái gì)

Đại Hổ: Tiểu Hổ

~ Không phải đã nói con cá này có độc không thể ăn sao? Chờ Hổ ca ca một chút bắt cá cho người ăn có được hay không ~(mắt trừng hướng cá nóc ~~ người không muốn sống nữa sao? Dám đối với Tiểu Hổ nhà ta chảy nước miếng)

Cá nóc: ô ~~ Sao đột nhiên lạnh vậy? (vẫn còn ngây ngốc nhìn Tiểu Hổ ~ không biết đại nạn sắp sửa xảy ra)

Tiểu Hổ: Nhưng mà Tiểu Hổ đói bụng ~~(Meow ô ~~ trảo cá nóc nằm trong tay ~~ hướng Hổ ca ca làm nũng nói)

Đại Hổ: Được rồi ~ vậy người chờ ta ~~(nói xong đem cá nóc trong tay Tiểu Hổ cầm lấy

~~Cá nóc: Đại Hổ đại nhân

(kêu thảm thiết)~~ người muốn dẫn ta đi nơi nào ah ~~(nhìn cách mình càng ngày càng xa Tiểu Hổ ~~ ô ~~ Tiểu Hổ đáng yêu của ta)

Cá nóc: Đại Hổ đại nhân ~~ ngài rất cuộc muốn mang tiểu nhân ta đi nơi nào ah (ô ~~ Tiểu Hổ đáng yêu của ta ~~ cách ta càng ngày càng xa đấy >0)

Đại Hổ: Đừng dài dòng! Đi theo ta là được (người cho rằng ta sẽ cho người ở cùng một chỗ với Tiểu Hổ của ta sao?)

Cá nóc: ô

Được (Đại Hổ thật hung ah >0)

Đại Hổ: Sao, vẻ mặt có ý kiến của người là sao? (dám có ý kiến ta sẽ đem người nấu ăn)

Cá nóc: Không có ~~ không có ~~ Tiểu nhân nào có ý kiến gì đâu a(ô ~ đây là uy hiếp ~~ đây là đe dọa ~~ đáng thương cá nóc ta đang bị uy hiếp đây này >000)

Đại Hổ: Người sau này chỉ cần mở miệng hát một câu một chữ thôi... (uy hiếp nhìn cá nóc)

Cá nóc: Ô ~~ Được a ~~ Tiểu nhân không hát là được chứ gì (ô ~~ lại bị hiếp uy hiếp >0)

Đại Hổ: Biết rõ là tốt rồi ~~ thiệt là ~~ tầng băng này còn không cần nổi tiếng hát của người a~ có thể thấy tiếng ca của người thật đáng sợ (tùy tiện nắm một đám cá ở trên mặt băng ~~)~~ thiệt là ~~ hát tới choáng luôn ~~ còn chưa có chết ~ tốt rồi ~~ chúng ta đi thôi!! (hướng phòng nhỏ đi đến)

Cá nóc: Ah ~~ tiếng hát của của ta thực đáng sợ sao? ~~>0~~ Lúc ta ở quê có tham gia thi hát a ~~tuy cuộc thi đó chỉ có mình ta, hơn nữa nhóm bình luận nói: đám bọn họ đều muốn ngủ!! Nhưng mà... (Nói nhảm ~ Nói nói nhảm)

Đang quay trở về...

Đại Hổ: Người nói... Người từng ở quê tham gia thi hát? (ánh mắt không thể tưởng tượng nổi)

Cá nóc: Đúng vậy! Đúng vậy (gật đầu như bầm tỏi)~ tuy nói bình luận thậm chí đi ngủ, hơn nữa gọi kiểu nào cũng không chịu dậy, còn có người bởi vì thời tiết quá nóng mà miệng sùi bọt mép, bị đưa lên xe cứu thương, nhưng mà, cá nóc tiểu nhân ta thật sự có tham gia thi ^0^

Đại Hổ: (nghĩ thầm: ta đồng tình những người kia, bọn hần khó khả năng là vì thời tiết quá nóng mà đã bất tỉnh đó a...)

Cá nóc: Có thể thật sự rất kỳ quái a ~~ tiểu nhân ta cũng không phải hát bài hát ru con, vì sao những người bình luận kia ...ngủ a? Hơn nữa sau một canh giờ tiểu nhân ta hát xong mới thanh tỉnh, không nói hai lời sẽ đem đệ nhất danh ban tiểu nhân ta rồi, chỉ cần tiểu nhân không cần hát lại thôi, thật sự rất kỳ quái a ~ vốn tiểu nhân muốn nói bọn hần nếu chưa nghe rõ ta sẽ hát lại một lần bọn hần nghe mà thôi ~~ có thể là bọn hần không muốn... (phía dưới tỉnh lược hai nghìn hơn năm trăm chữ) thật sự rất kỳ quái a! Đại Hổ đại nhân ~ ngài nói đúng không?

Đại Hổ: Ta sẽ giải thích tâm tình của bọn hần... (khó trách bọn hần sẽ đem đệ nhất danh ban người, chịu không được ma âm luyện não chứ sao...)

Cá nóc: Thật sao? Đại nhân thật sự hiểu không? Cái kia được hay không được giải thích cho cá nóc tiểu nhân ta nghe? (chờ mong cộng thêm lờ lờ tỏa sáng ánh mắt)

Đại Hổ: đơn giản mà nói...

Tiểu Hổ: Hổ ca ca ~~ người sao vậy như vậy chậm sao ~ ta chờ thật lâu (cong lên cái miệng nhỏ nhắn ~~)

Đại Hổ: Thực xin lỗi ~~ Hổ ca ca không phải cố ý! Điều do cái con cá nóc động tác quá chậm, cho nên mới phải muộn như vậy. Hổ ca ca lập tức cá nướng cho người ăn ~~ đợi Hổ ca ca ah (ôm lấy Tiểu Hổ đáng yêu hướng phòng nhỏ đi đến)

Cá nóc: Đại Hổ đại nhân ~~ ngài cho nói cho tiểu nhân biết tại sao a!!!!!! Đại Hổ đại nhân

Đại Hổ: Nhao nhao cái gì ~~ đừng dài dòng ~~ còn không đi đốt lửa ~~ Tiểu Hổ của ta mà đói bụng coi chừng ta đem người nấu đến ăn (ánh mắt uy hiếp)

Cá nóc: ô ~~ được ~~(lại uy hiếp tiểu nhân ta ~~ ô ô ô ~~ nào có người bắt cá đốt lửa đâu a >0<
——-ooo——-="” toàn="” văn="”>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-la-meo-khong-phai-ho>